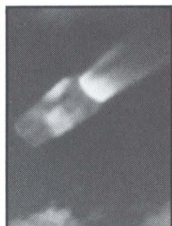

ufo-nyt SUFOI ©
33. årg. 1991 Nr. 2

Duk hovedet!
Asteroide tæt på Jorden
Flyvende ubåd i Østersøen
Ny forklaring på Roswell-gåden

FORSIDEN: foto taget i 1975 på Avedøre Holme. Læs mere i artiklen „Et lille lysglimt med stor virkning“.

Indhold

Ufo-vidner oplever en metallisk smag i munden.....	3
Vil en ny astroide ramme Jorden?	4
UFOer på video	4
Et lille lysglimt med stor virkning	5
Duk hovedet!	7
Is, mystiske eksplosioner og jordskælv	9
SUFOI under kritisk lup	10
Ny forklaring på gåden?	11
Til dig fra SUFOI	14
Stor aktivitet i Ungarn	15
Ny Gallup undersøgelse	17
Det blinde rumteleskop?	18
Kig på himlen	19
Hørehæmmede rumsonder	19
Så stor som en fodboldbane!	20
Flyvende ubåd i Østersøen?	24

Skandinavisk UFO Information

SUFOI

Postboks 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25
Tlf. 86 28 90 61
Normal ekspeditionstid: Kl. 18-23.

SUFOI's formål og ledelse,
se side 17

COPYRIGHT:

Nyhedsmedierne kan, i henhold til op-havsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den ansvarshavende redaktør.

Kopiering fra UFO-Nyt er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufo-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR:

Kim Møller Hansen

REDAKTIONELLE MEDARBEJDERE:

Ole Henningsen, Frank Lerbæk, Flemming Rasmussen, Inge H. Svane

TEGNERE TILKNYTTET UFO-Nyt:

Henrik Klinge Pedersen, Stefan Harboe Andersen, Dezsö Sternoczky

PRODUKTION:

Reproarbejdet er udført af Sats & Montage, Svendborg, 62 21 39 46. Teksten er sat med Futura og Garamond og trykt hos SCOOP Tryk, Valby, 31 16 44 90

DISTRIBUTION:

Avispostkontoret, København V.

ANNONCER:

Redaktionen modtager gerne reprojklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

ARTIKLER:

Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med

begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

SIDSTE FRIST FOR INDLEVERING AF STOF:

den 1. juli 1991 for stof til nr. 3, som udkommer den 15. august
den 1. oktober 1991 for stof til nr. 4, som udkommer den 15. november

ABONNEMENT:

UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider.

Abonnementsprisen for 1991 er Dkr. 177,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvertmod en merpris på kr. 50,00 (i alt kr. 227,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland og lande uden for Skandinavien.

Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (1991-95 incl.) for kr. 885,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1135,00.

ADRESSEÆNDRINGER:

Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOIs medlemsarkiv: Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Åbenrå

SUFOI reg. nr. 3148/3149 ISSN 0049-4976

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) • Postbox 6 • 2820 Gentofte • tlf. 86 28 90 61

Ufo-vidner oplever en metallisk smag i munden

Dybt begravet i den store mængde af ufo-litteratur findes nogle få mindre og specielle detaljer. Disse kan være vigtige, selv om de stort set er blevet totalt overset. De indeholder udtalelser fra vidner, der oplevede en mærkelig metalsmag under og efter nær-observationer af ufoer.

Landing med bivirkninger

Den 23. oktober 1977 havde 17 vidner i Canada en oplevelse med fem objekter. Interessant var det, at en ejendoms-mægler var så tæt på som ca. 250 meter fra ét af objekterne, der var landet på et tomt område på en bygge-plads.

I et stykke tid efter hændelsen smagte alt, hvad han spiste, ens, og han havde en smag af kobber eller metal i munden. Objekterne fløj bort over nogle elledninger, som lyste op. Senere fandt man ud af, at ejendoms-mæglerens bil og en stor metal-flagstang i området var magnetiseret.

En del siger antyder, at der er et elektrisk eller magnetisk felt forbundet med disse ufo-oplevelser, og at disse felter kan være årsagen til den beskrevne fornemmelse af metalsmag.

Noget, der peger i samme retning, kendes fra en oplevelse, som en kvinde havde. Hun fik fjernet noget overflødigt hår fra sin kind. Behandlingen bestod i, at hun fik fæstnet en elektrode til hårroden, mens hun holdt den modsatte elektrode i hånden. Kvinden beskrev bagefter en metallisk smag, som var kraftigere, jo tættere elektroden kom hendes mund. Hun fortalte, at det var ligesom at spise stanniol, og at smagen først forsvandt ca. fem minutter efter, at behandlingen var ophørt.

Kunsten at fjerne hår!

I et forsøg på at analysere ufo-oplevelser med metalsmag må vi begynde med noget kendt. Fjernelse af hår med en varig virkning kaldes „elektrologi“. Det er en gren inden for den elektrokemiske proces, der kaldes elektrolyse (som betyder: sønderdeling af

kemiske forbindelser ved hjælp af elektronisk strøm gennem væsker. Dvs. hvis man leder en elektrisk strøm gennem en ledende væske, sætter man gang i nogle kemiske processer, der ellers ikke opstår).

Grundlæggende er der to processer, der anvendes hver for sig eller som en kombination. Den ene arbejder med jævnstrøm, og den anden benytter vekselstrøm med en meget høj frekvens. I praksis stikkes en lille nål (den negative elektrode) ned i den hårsæk, der skal ødelægges, mens patienten holder en fugtig cylinderformet svamp, der tjener som anode, i hånden. En svag strøm, der passerer gennem patienten, frembringer et antal ioner tæt ved hårroden. Disse let ætsende ioner angriber vævet omkring roden og forhindrer, at håret kommer frem igen. Det er i forbindelse med denne slags behandlinger, at den metalliske smag opstår. Der er ikke registreret andre bivirkninger ved behandlingsformen.

Yderligere detaljer er kommet fra en autoriseret „elektrolytist“, Marianne Zehntner, fra Belmont i Californien. Hun har erfaret, at smagen ikke blev bemærket af folk med gebis og af patienter, der ikke havde plomber eller guldfyldninger. Smagen forekom kun, når der blev brugt jævnstrøm, men den var mest fremtrædende ved „efterbehandlingen“, som skal træne porerne op. Det gøres med en lille roterende, ledende cylinder, der er dækket af et eller flere lag gaze. Cylinderen føres forsigtigt hen over huden, mens den afgiver en svag jævnstrøm.

Ufologen James McCampbell gennemgik en sådan behandling med videnskabelig nysgerrighed og bange anelser. Han oplevede fornemmelsen af apparatet, der blev ført over kinderne, læberne, hagen og specielt på kæberne. Smagen var svær at beskrive, og ordet „metallisk“ synes at være utilstrækkeligt. Der var en prikkende fornemmelse og en mærkelig bitter smag. Intensiteten blev forøget, når strømstyrken blev sat op.

Videnskabelige data

Historisk set blev fænomenet første gang opdaget af fysikeren Sulzer, der oplevede smagen, da han placerede to forskellige metaller, der rørte hinanden, på tungen. (Fysikelever genkender her det primitive batteri, hvor tungen leder strømmen). Fænomenet blev glemt, men genopdaget af den italienske fysiker Alessandro Volta i 1792. Han brugte også udtrykket metallisk.

De efterfølgende studier af emnet har vist, at reaktionen er meget forskellig fra person til person, men grænsen for, hvornår påvirkninger kan smages, er ens - nemlig 100 microampere. Fælles er det også, at følelsen bliver stærkere, efterhånden som strømstyrken stiger. Der er ikke givet nogen tilfredsstillende forklaring på smagen, men den er tilsyneladende en kombination af elektricitet direkte på smagscellerne og den normale kemiske effekt som følge af elektrolysen.

Kraftige påvirkninger fra et ufo

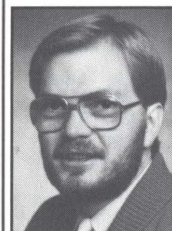
Den 14. december 1975 kl. 21.00 ledte tre jægere efter en forsvunden jagthund, da de fik øje på et halvkugleformet objekt. Det var otte meter højt og havde fem „ben“, som var mellem fire og fem meter lange. Objektet udsendte et klart blå-hvidt lys, mens det svævede over en elledning.

Da vidnerne var omkring 250 meter fra objektet, fløj det bort. Under observationen, der varede en halv time, virkede deres medbragte radioer ikke, og de hørte en summende lyd (lyd fra elledningerne?/red.) Der hang en mærkelig lugt i luften, og de „havde en underlig metallisk smag i munden.“

Konklusion

Mange tilfælde peger i retning af, at der er et sammensat elektromagnetisk felt omkring ufoer, og at dette består af hurtigt pulserende mikrobølger i forbindelse med et langsomt pulserende magnetfelt. Dertil kommer, at de

AF
PETER
NØRGÅRD I
SAMARBEJDE
MED BO
NIELSEN

fortsat fra side 3

kendte parametre af „metallisk smag“ inden for fysiologi bliver set i sammenhæng med bieffekter fra elektriske behandlinger og erfaringer fra nogle ufo-vidner, der fortæller om metallisk smag.

I den kendte behandling optræder effekten kun ved påvirkning af direkte strøm, og videnskabelige undersøgelser viser, at smagen ikke opstår ved høje frekvenser. Derfor må ufo-vidnerne have været udsat for et magnetisk felt, der fik strøm til at opstå i deres kroppe, da disse fungerede som „antenner“.

Der arbejdes stadig på at skaffe mere præcise oplysninger om denne teori bl.a. ved at beregne de betingelser, der skal være til stede, for at et magnetisk felt kan frembringe en målelig strøm.

Ufo-vidner, der fortæller om en mærkelig metallisk smag i munden, kan altså have været udsat for pulserende, magnetiske felter, som producerer et velkendt fænomen. ■

Vil en ny asteroide ramme Jorden?

I august 1990 bragte flere udenlandske aviser en meddelelse om, at et flere hundrede meter langt himmellegeme med en fart på 180.000 km/t var på vej mod Jorden. Sammenstødet skulle ifølge meddelelsen finde sted inden for de næste to år.

Et nedslag af denne størrelsesorden vil umiddelbart udløse store jordskælv og flodbølger. Der vil formentlig også blive tale om en enorm støvsky i atmosfæren. Solen formørkes, og temperaturen vil falde. Dette vil betyde en katastrofe for livet på Jorden.

Det omtalte himmellegeme er en asteroide - en småplanet - i bane om Solen. Asteroiden blev fundet af astronomen Robert McNaught på fo-

toграфiske optagelser. Med baggrund i seks iagttagelser mellem den 24. juni og 26. juli 1990 blev der udregnet en mere nøjagtig bane for asteroiden, der fik navnet 1990MU.

Oplysningerne om den forestående kollision med Jorden skulle angiveligt stamme fra den australske astronom dr. Duncan Olsson-Steel fra universitetet i Adelaide.

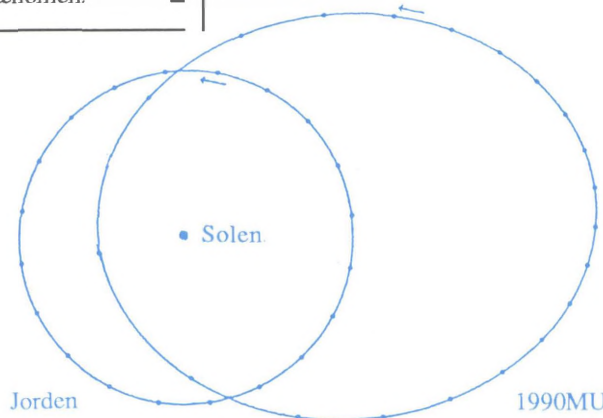
Henvendelser fra tyske amatør-astronomer har dog afsløret, at der var tale om overfortolkninger i medierne af baneberegningerne. Nye tyske beregninger på asteroidens baneelementer viser da også, at der er en mulighed for et sammenstød med Jorden i løbet af de næste 10 millioner år.

Inden for de næste to år vil asteroiden igen blive synlig fra Jorden. Den 4. april 1992 vil den være 73,7 millioner km borte. Og den 1. juni 1994 vil den igen være „tæt“ på jorden - denne gang kun 17 millioner km væk.

Det ser altså ud til, at endnu en katastrofemelding er jordet! ■

Ole Henningsen

Illustrationen viser Jordens og asteroidens (1990MU) forskellige baner om Solen. (Tegning: Ole Henningsen)

TYCHO BRAHE
PLANETARIUM

Nyt fra Tycho Brahe Planetarium

I oktober 1990 indviede man et interessant kikkertinstrument på taget af Tycho Brahe Planetarium. Ved hjælp af denne kikkert - en såkaldt heliostat - er det nu muligt for publikum i Tycho-salen at se direkte billeder af Solen og dens overflade og imponerende farvespektrum. Heliostaten er den første af sin art i Danmark. Den er konstrueret hos firmaet GEMO-Consult i Hørsholm med Mogens Bech som hovedmand bag projektet.

Den 26. februar 1991 blev planetariets nye planetmaskine afsløret. Den er en nøje rekonstruktion af Ole Rømers oprindelige planet-maskine fra 1680. Rekonstruktionen er foretaget af konservator Søren Andersen og finansieret af en donation på 1,5 mio.

kr. fra VELUX-fonden. Samme dag blev dyrlæge og amatør-astronom Per Darnell hædret med Tycho Brahe Medaljen, som gives til en person, der har gjort sig særlig bemærket ved på en forståelig og folkelig måde at formidle vort videnskabelige kendskab til universet. Medaljen er tidligere uddelt til Henry Nørgaard og Jens Jørgen Kjærgaard.

Den 4. april overværede gæst nr. 1.000.000 en forestilling i planetariet. Jubilæumsgæsten var skoleelev Mette Hegner, 15 år.

Information om forestillingerne i planetariet fås på tlf. 33 13 13 13 -tryk # 40 #

Kim Møller Hansen

UFOer på video

Europas største samling af videoer om UFOer er nu til salg fra den tyske ufo-organisation CENAP. Det drejer sig især om dokumentarprogrammer (altså ikke spillefilm) fra Brasilien, USA, England, Japan og Spanien. SUFOIs medlemmer kan købe i alt 5 stk. E-240 VHS videokassetter med 20 timers ufo-udsendelser til en samlet pris af 500 DM.

Bestilling foretages ved at indsætte beløbet på Ludwigshafener Postgiro-konto nr. 790 82-673, Tyskland, eller ved at sende beløbet i rekommanderet brev (evt. i bankcheck trukket på et tysk pengeinstitut) til: Werner Walter, Eisenacher Weg 16, D-6800 Mannheim-31, Tyskland.

Et lille lysglimt med stor virkning

Den 3. maj 1975 var reklamefotograf Bjarne Hunneche ude ved Irmans kødlager på Avedøre Holme syd for København for at fotografere et bygningsværk. Klokken var ca. 8 om morgenen, og det store Sinar kamera stod skudklart på stativet. Hunneche stillede sig til højre for kameraet, som pegede mod nord.

I samme øjeblik Bjarne Hunneche trykkede på udløseren, bemærkede han et skarpt, hvidt glimt til højre for sig. Lysglimtet havde muligvis ødelagt billedet, så Hunneche tog endnu tre billeder af det samme motiv. Da han senere fremkaldte filmen og fik lavet aftryk, opdagede han et mærkeligt, lysende objekt i billedets øverste, højre hjørne. Objektet ligner nærmest en tønne med ild i eller en gammeldags barberkost!

Bjarne Hunneche så ikke selve fænomenet - bemærkede kun lysglimtet - da billedet blev taget. Ligesom han heller ikke hørte noget usædvanligt.

En lang historie - kort fortalt

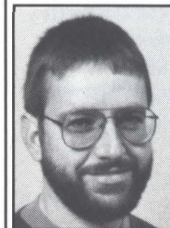
Ovenstående er den kortfattede og enkle historie bag dette nummers danske fotosag. Men som det gælder for flere af fotosagerne i SUFOIs arkiv, er sagsmappen alligevel vokset med årene. Det skyldes dels, at vi i SUFOI finder billedet særdeles interessant og derfor har brugt megen tid på at efterforske sagen, og dels at det originale negativ kom til at leve en noget omtumlet tilværelse, inden vi endelig i 1990 kunne sende billedet til analyse hos Ground Saucer Watch (GSW) i USA.

Allerede få dage efter optagelsen fik SUFOI overdraget det originale negativ til analyse. Nåret objekt dukker op på et foto, uden at fotografen har set noget objekt på selve optagelsestidspunktet, er det nærliggende at antage, at objektet er en filmfejl eller en lysrefleks i linsesystemet.

Man kan jo godt forestille sig, at det lysglimt, som Hunneche bemærkede, var sollys, der reflekteredes i et vindue eller noget andet blankt på f.eks. bygningen eller et køretøj foran til højre for Hunneche. Refleks-hypotesen er derfor en af de mulige hypoteser, vi har arbejdet med, siden vi fik billedet.

I 1975 blev negativet sendt til Center for UFO Studies i USA, hvor man regnede med at kunne analysere det og endelig fastslå, om objektet på billedet var en refleks. Desværre forpustede

AF
KIM MØLLER
HANSEN

Avedøre Holme,
2650 Hvidovre,
den 3. maj 1975
ca. kl. 8.00.
SUFOI Fotosag
nr. 1975-05-03-
106.
Copyright:
Bjarne
Hunneche.

Disse to billeder fra GSWs analyse viser to typer „kantforstærkning“ af billedet.

Billederne afslører, at objektets forreste og bageste del har samme tæthed som skyen (ses til højre). Objektet mangler helt den symmetri, som man umiddelbart skulle forvente af en refleks.

Fotos: GSW, Inc. 1990.

negativet sig hos CUFOS og var forsvundet indtil 1984, hvor John Timmerman fandt negativet for os. Timmerman redigerede på daværende tidspunkt „CUFOS Associate Newsletter“, og her blev billedet samt de tilgængelige oplysninger bragt i december 1984.

Artiklen gav adskillige henvendelser fra læsere, som havde forslag til, hvad fænomenet på billedet kunne være. Den mest usædvanlige forklaring kom fra pensioneret oberstløjtnant C. L. Slaysman, som mente, at objektet er en spejlvendt udgave af lastbilen til venstre på billedet.

Men de fleste henvendelser gik ud på, at objektet er en refleks. Dette mente bl.a. geologi-professor William A. Rice og Colin Bord. Martin S. Kottmeyer tilføjede, at sollys kan have reflekteret i en skrue på kameraets stativ og resulteret i det besynderlige refleksbillede.

Den sidste teori støttes af en af SUFOIs tidligere fotokonsulenter Carsten Selvang, der i 1983 mente, at sollyset kan have fundet vej til linsesystemet gennem et lille hul i kameraets bælg.

SUFOIs fotokonsulent Hans Bødker mener ikke, at der er noget teknisk i vejen for, at objektet kan være en refleks, men han understreger, at re-

fleksen ikke ligner nogen refleks, han tidligere har set. Bødker var i 1985 mere tilbøjelig til at tro, at der var tale om et fysisk objekt ude af fokus evt. opstået på grund af en utilsigtet dobbelteksponering. Bødker anbefalede derfor en computeranalyse ved GSW for at få dette endelig af gjort.

Og nu har et aftryk af billedet så været endnu en tur i USA, hvor GSW har set nærmere på det.

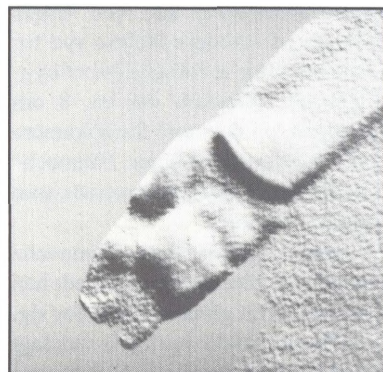
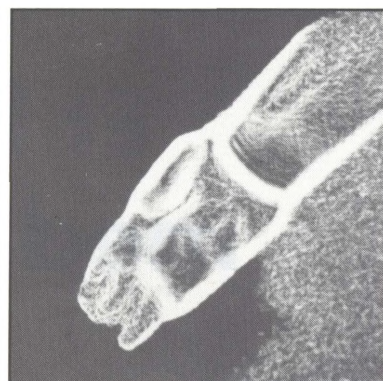
GSWs resultater:

GSW fastslår, at der ikke er nogen som helst tegn på svindel. Dette stemmer fint overens med SUFOIs opfattelse.

Objektets forreste og bageste del er uklart og tåget og giver de samme måledata som de omkringliggende skyer. Midterdelen af objektet er meget lysstærkt - kraftigere end den solbelyste bygning i forgrunden. Objektet har ikke nogen klart afgrænset form, men er „tåget“.

GSW konkluderer, at objektet enten er en usædvanlig refleks eller resultatet af en beskadigelse af filmens belægning opstået ved, at filmen har fået et kraftigt tryk, da den blev sat i kameraet eller fremkaldt.

GSWs konklusion virker ikke særlig overbevisende. Rapporten består

af udsagn, som ikke dokumenteres tilstrækkeligt. Konklusionen ser for os ud til mest at bygge på subjektive vurderinger. Disse kan selvfølgelig være gode nok, da GSW (ligesom SUFOI) efter mange års arbejde med at se på tusindvis af formodede ufo-fotos har høstet stor erfaring, men selve den computerfotografiske analysemetode bruges ikke overbevisende til at understøtte GSWs konklusion.

Sammenfattende kan vi sige, GSW nok ikke har fortalt os mere, end vi vidste i forvejen: at objektet på Hunneches billede kan være en usædvanlig refleks. Men vi savner endnu den overbevisende forklaring. Kan læserne hjælpe? ■

UFO over Shanghai

Passagererne om bord på et kinesisk indenrigsfly fik en hårrejsende oplevelse, da deres fly i ni minutter forfulgte en ufo over Kinas største by, Shanghai. Ufoen var oval og større end flyet og forsvandt pludseligt.

(Kilde: Politiken den 22.3.91)

På denne kraftige forstørrelse af „objektet“ kan man svagt ane flere ringe i „udstødningen“. Disse ringe savner vi endnu en forklaring på. Billedet er taget med et Sinar 4x5" kamera. Objektet er et Super Angulon 90 mm med polarisationsfilter. Filmen er en Kodak Plus-X 4x5", og optagelsen er lavet ved blænde 16 på 1/60 sekund.

Duk hovedet!

I vore dage er der som regel meget jordnære forklaringer på de fleste af de ting, der med mellemrum drysser ned fra himlen. Det var således en flere kg tung isblok fra et fly, der i december 1990 ødelagde taget hos en fynsk autoforhandler. Derimod var det et ægte stenmeteor, der i april gik gennem et villatag i Holland.

Der lød et brag som fra nytårsværkeri, fortalte autoforhandler Bjarne Hansen, Provins Auto i Ringe på Fyn

tildagspressen. Først regnede han med, at lyden kom fra værkstedet, hvor der dog tilsyneladende intet var i vejen.

Bjarne Hansen havde godt nok lagt mærke til isstumper på fortovet foran huset om eftermiddagen den 4. december, men først senere samme dag kædede han denne iagttagelse sammen med braget, da han opdagede, at der silede vand ned gennem loftet på en udstillingsbygning.

Da han undersøgte taget nærmere,

fandt han et 40 x 50 cm stort hul i eternittaget på bygningen, og på loftet lå en 2 kg tung isblok i færd med at smelte. Hændelsen blev straks rapporteret til politistationen i Ringe, der lod meddelelsen gå videre til Statens Luftfartsvæsen.

Toiletter tømmes ikke i luften

Den almindelige kommentar til en sådan begivenhed er ofte, at nu har man igen tømt indholdet af et flytoilet ud i stor højde. Dette er dog ikke tilfældet - heller ikke denne gang. Informationschef Steen Bersan fra Statens Luftfartsvæsen dementerede over for dagspressen, at der dumpes toiletindhold eller andre former for affald fra fly. På jorden tømmes toiletتانke via en ventil på flyet. Påfyldning af væske til toiletternes tanksystem sker ligeledes gennem ventiler. Selvom disse ventiler kontrolleres, kan det ske, at de ikke er helt tætte. Den udsivende væske vil derefter på grund af kulden i stor højde fryse til is og måske på et tidspunkt falde til jorden.

Med baggrund i en henstilling fra den internationale luftfartsorganisation ICAO advarer Statens Luftfartsvæsen da også generelt mod denne form for isdannelse på fly.

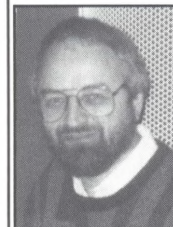
Tidligere nedfald i Danmark

SUFOI har tidligere beskæftiget sig med observationer af nedfald af is over dansk område. I sommeren 1987 fik politiet i Tåstrup og Glostrup indleveret isklumper, der viste sig at stamme fra toiletskyllemiddel fra fly.

I 1978 faldt en isklump på 2 kg til jorden få meter fra to personer i nærheden af Hobro. Denne isklump bestod af blødt postevand og stammede tilsyneladende fra en defekt spildtank på et højtgående fly.

Der er ikke tidligere kommet personertilskadepå grund af nedstyrtende isblokke. Dog oplyser de danske luftfartsmyndigheder, at løseven is fra et defekt spildevandsdræn splintrede en motor på et fly tilhørende Sterling Airways.

AF OLE HENNINGSEN

En isblok fra en flyvemaskine gennemhullede tirsdag taget til en udstillingsbygning hos autoforhandler Bjarne Hansen, Ringe. Her besigtiger han ødelæggelsen - et hul på 40 x 50 cm. (Foto: Fyns Presse Foto)

Isblok fra himlen

Af Niels Højland

En kæmpe isblok styrtede tirsdag eftermiddag ned fra himlen og borede sig gennem taget til et udstillingslokale hos auto-

ekspllosion inde på værkstedet. Men da vi ikke kunne se, der var noget galt, tænkte vi ikke mere over det. Der lå godt nok nogle mindre isblokke i området, hvor fire personer blev ramt af isblokken.

hånden var smeltet. Bjarne Hansen betegner det som et ualmindeligt tilfælde, at isblokken havde smeltet taget netop der, hvor fire personer blev ramt af isblokken.

Meteornedfald i Holland

Lørdag den 7. april 1990 ved 20.30-tiden lavede en stenmeteorit et pænt hul i taget på et beboelseshus tilhørende familien Wichmann i den lille hollandske by Glanerburg. Det blev dog først opdaget om morgenen dagen efter, da man prøvede at finde ud af, hvorfor der lå rester af tagsten i haven. Der var heldigvis ingen til stede, da meteoritten slog ned. Men den ødelagde fire tagsten og gik gennem 10 cm isolering for derefter at ende i dagligstuen.

Meteoritten splintredes i over tusind stykker, hvoraf det største vejede 34,5 gram og de mindste opsamlede stykker 0,1 gram. I alt samlede man ca. 800 gram sammen. Gennemsøgning af et større område i nærheden af nedfaldsstedet gav dog ikke yderligere fund af meteorrester. Man er dog overbevist om, at det fundne materiale kun er en del af det oprindeligt større meteor. Analyser af meteorstykkerne viste, at der var tale om et stenmeteor - en chondrit type L6.

Tyske og hollandske amatørastro- nomer interviewede en lang række observatører, der havde iagttaget „det usædvanlige stjernesku-“, der havde haft en lysstyrke som fuldmånen og givet anledning til megen presseom- tale i Holland. Det var da også på grund af de mange iagttagelser, at man med sikkerhed kunne sige, hvornår meteoren var slået ned gennem taget hos familien Wichmann i Glanerburg.

Med baggrund i disse observa- tionsberetninger kunne medarbejdere ved Ondrejov Astronomiske Institut i Tjekkosllovakiet ligeledes beregne meteorets bane gennem atmosfæren.

Man havde håbet, at meteoren måske var registreret af meteorovervå- gningskameraer i Mitteleuropa. Men meteorfaldet fandt sted en times tid, før disse kameraer startede deres regi- streringer.

Også meteorfald i Danmark

Selvom det er relativt sjældent, at man så at sige kan samle et nyligt nedfaldt meteor op, har dette dog også fundet sted i Danmark. Ved 18.15-tiden den 2. oktober 1951 blev en stor ildkugle iagttaget over Danmark. Den blev observeret fra stort set hele Danmark fra Bornholm i øst til Esbjerg i vest.

Den kom til syne på sydhimlen som en meget klar stjerne, der hurtigt kom nærmere og voksede i lysstyrke. Bag den dannedes et spor, der lignede ud- stødningen fra en raket. Til sidst steg lysstyrken voldsomt, og meteoren eksploderede. Brag fra eksplosionen kunne høres 50 km væk. To men- nesker, der gik aftentur ved Århus, så stumper af meteoren falde ned og sam- lede dem op. Der blev senere i områ- det fundet yderligere et stykke af samme meteor.

At sten i det hele taget kan falde ned fra himlen blev egentlig først aner- kendt af videnskaben efter 1803. I forbindelse med et imponerende stort meteornedfald i Frankrig godtgjorde undersøgelser og vidneudsagn fra en lang række mennesker, at der måtte være tale om materiale fra „det tomme rum“.

Geologisk Museum i København har iøvrigt en fin samling af meteors- ten, der nok er et besøg værd. Den største af dem tager allerede imod besøgende i museets gård.

Meteoritkrater i Sovjetunionen

I den sydlige del af Baschkirien blev der den 17. maj 1990 kl. 23.20 lokal tid observeret en stærkt lysende ildkugle på himlen. Den blev set i 4 - 5 sekunder og skal ifølge observationsberetnin- gerne have lyst mere kraftigt op end solen. Der var tale om et meteor, der faldt til jorden uden at skade men- nesker eller dyr. Det havde dog så stor fart på og var så omfangsrigt, at det dannede et fire meter dybt krater med en diameter på ni meter.

En ekspertgruppe fra Det Sovjeti- ske Videnskabernes Akademi fik or- ganiseret en indsamlings af fragmenter af meteoren. I selve krateret fandt man i otte meters dybde to meteorstykker

på 3 og 6,6 kg. Med baggrund i bl.a. kraterets udseende og størrelse bereg- nede videnskabsmændene, at selve meteoren oprindeligt havde haft en størrelse på omkring en meter i dia- meter, inden det eksploderede.

Kraftigt lysfænomen over Mid- teuropa

Tidligt på aftenen den 5. november 1990 observerede et utal af mennesker et kraftigt lysende fænomen på himlen over Mitteleuropa.

Observationstidspunkterne er angiv- vet mellem 19.01 og 19.05, og lysfænomenets bane lå fra det nord- østlige Frankrig til den nordvestlige del af Tjekkosllovakiet, dvs. ca. i ret- ningen VSV til ØNØ. De fleste obser- vatører angav varigheden af lysfæ- nomenet til ca. 2-3 minutter.

Fænomenet observeret af piloter

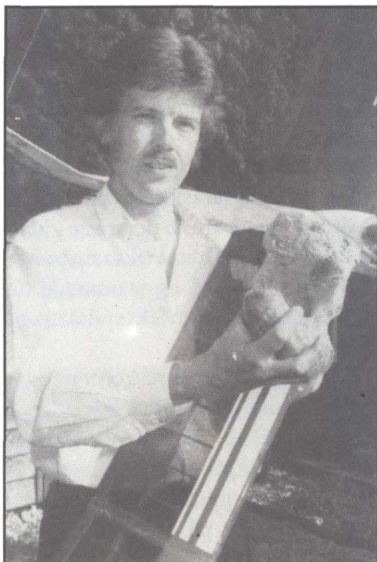
Det lysende fænomen blev iagttaget fra de franske lufthavne Orly og Roissy, men blev ikke registreret på deres radarskærme. Piloter på et passagerfly på vej fra Bruxelles mod Frankrig i ni kms højde beskrev, at de blev overhalet af lysfænomenet, inden det blev delt op i måske 15 forskellige stykker, heraf flere med lysstyrke som fuldmånen.

Selvom tidsangivelser ofte skal tages med en vis varsomhed, var der tilsyn- neladende tale om et relativt langt tidsrum. Dette fik straks amatør- astronomerne i VdS-Fachgruppe Meteore i Veitbronn i Tyskland til at rette opmærksomheden mod satellit- ter og andet affald fra rummet.

Ikke registreret af kameraer

De meteor-interesserede amatørastro- nomer arbejder bl.a. meget med at registrere stjernesku og meteorer på automatiske kameraer i flere lande i Mitteleuropa. Ved en gennemgang af filmruller fra de mange automatiske kameraer viste det sig desværre, at ingen af dem havde registreret lysfænomenet. De fleste steder med kameraer havde det været overskyet, og andre steder havde Månens lys gjort sig kraftigere gældende på opta- gelserne. Man fandt på kamera- stationerne Violau (nr.45) og Daun (nr.73) i Tyskland to lysspor, der umiddelbart kunne have forbindelse med lysfænomenet. Men det viste sig dog senere, at optagelserne tidsmæs-

Geoff Burnard havde netop hentet sit svæ- vefly efter en flyvetur, da han hørte en susende lyd. Han kig- gede op og så et cylindrisk objekt suse mod Jor- den. Det lande- de 150 meter væk og viste sig at være en is- klump. Burnard står her med den største „vrag- rest“.
(Foto: Fortean Times nr. 56)

sigt ikke passede sammen med lysfænomenet.

Forklaring fra fransk rumforskningscenter

De talrige observationer fra store dele af Mitteleuropa gav anledning til adskillige overskrifter i aviserne om ufoer. Og vore venner i de tyske UFO-organisationer CENAP og GEP fik mange henvendelser.

Forklaringen på lysfænomenet kom den 9. november i form af en pressemeddelelse fra CNES, Det franske Rumforskningscenter. Det var øverste trin af en sovjetisk bæreraket, der var brændt op i atmosfæren. Raketten havde den 3. oktober 1990 sendt den sovjetiske spionsatellit GORIZONT-21 (nr. 20925, 1990/09C4) i kredsløb om Jorden.

Det franske Rumforskningscenter byggede sine oplysninger på informationer fra Den amerikanske Rumfartsorganisation NASA og NORAD, Luftforsvarskommandoen, der med deres Space Detection and Tracking System samt Naval Space Surveillance System i Dahlgren, Virginia, dagligt holder øje med omkring 25.000 forskellige satellitter og raketter i rummet.

Den blå is fra stratosfæren

Hold øje med skyerne, for somme tider regner det med blå toiletrens og urensset spildevand. Når dette bryg smelter, er stanken uforglemmelig. Defekte rørsystemer kan bevirke, at der dannes „blå is“ på fly. Når den brækker af, falder den ofte i beboede områder.

Charles og Anthea Stiegler fra Westlake Village nær Los Angeles, Californien, modtog en sådan gave fra oven, da den fløj gennem deres tag og loftsværelse og ødelagde loftet i deres soveværelse. Charles Stieglersagde, „Det var som at vinde i lotteriet. Blot med omvendt fortegn.“

I USA anslår man, at der cirka hver anden uge lander et sådant frossent stykke is et eller andet sted i USA.

Is, mystiske eksplosioner og jordskælv

Om morgenen den 4. januar 1988 var alt stille og roligt i Chalkouts, en lille by ca. 50 km nord for Athen. Men omkring 11.30 var freden forbi, da et objekt faldt ned fra himlen og eksploderede på en nærliggende mark. Indbyggere i byen troede, at det var et fly, der var styrtet ned, og skyndte sig ud til stedet.

Senere fortalte Alekos Kehayas, som havde set eksplosionen, at den havde været så voldsom, at mudder var blevet slynget over ti meter op i luften.

„Jeg hørte en meget kraftig støj,“ fortalte Alekos Kehayas. „Jeg løb ud og så, at en genstand på størrelse med et menneske faldt ned mod jorden. Store mængder af mudder blev slynget op i luften, samtidig med at hele området blev oplyst af et kraftigt lyn. Jeg ringede øjeblikkelig til politiet.“

På eksplosionsstedet fandt man en halv meter dybt krater og et stykke is på 50x30 cm. Dette stykke is måtte have været større, før det faldt ned.

Politiet, der hurtigt ankom til stedet, mente, at det var noget helt almindelig is, der allerede var begyndt at smelte. I hundredvis af mennesker strømmede til stedet, og den is, der nu var tilbage, blev bragt til et kemisk laboratorium i Athen. En analyse slog fast, at det var ren is af kloreret vand. Der var ikke spor af andre stoffer i det. Nogle mennesker sagde, at isen stammede fra et passerende fly - en meget naturlig „forklaring“ på en sådan hændelse. Men det var ikke alt.

Tre dage senere dukkede himmelfænomenet op igen. Den 7. januar kl. 18.00 hørtes en meget voldsom eksplosion i Athen og Piræus. I hundredvis af mennesker ringede til politiet og aviserne. Politiet forsøgte at finde årsagen til eksplosionen, men uden held. Det græske flyvevåbens hovedkvarter erklærede, at det ikke var et militærfly, der havde udløst et lydumbrag over Athen. Flyvevåbenet slog fast, at det er strengt forbudt at bryde gennem lydumuren over befolkede områder.

48 timer senere var et kraftigt jordskælv skyld i meget alvorlige ødelæggelser i Albanien. Mange huse blev ødelagt, og mange mennesker blev dræbt. Indbyggere i Albanien hovedstad Tirana var panikslagne. Jordskælvet, der blev målt til 5,7 på den åbne Richter-skala, ramte også Ipirus og Makedonien, hvor det heldigvis ikke lavede nogen skader. Den 19. januar blev Albanien igen ramt af to moderate jordskælv; de var dog kun på 3,9 på Richter-skalaen.

Var der nogen forbindelse mellem disse hændelser?

Spændende bøger om vores eventyrlige verden

Lars Thomas:

Sære dyr og mærkelige væsner

Lars Thomas, der bl.a. er kendt som vinderen fra „Klar, Parat, Svar“ og „Kvit eller Dobbelt“, har skrevet det første leksikon over dyr, begreber, personer og hændelser inden for kryptozoologien - dvs. videnskaben om sjældne og mystiske dyr som Bigfoot, Loch Ness og Yetien. Bogen er på 57 sider og illustreret. Kr. 68,00

Lars Thomas:

Mystiske dyr

Den mest omfattende bibliografi med over 3.000 referencer til bøger og artikler om Loch Ness uhyret, den afskyelige snemand og andre kryp-

tozoologiske væsner. Tre bind med i alt 174 sider. Kr. 46,00

Lars Thomas:

Fantasi og virkelighed i naturen

Mange hundrede eksempler på både den fantastiske virkelighed i naturen, som videnskaben har lært os at kende, og på fænomener og iagttagelser, som videnskaben endnu ikke vil godtage. Bogen rummer mange tegninger og spændende fotos, der ikke før er set i danske bøger. Bogen er på 128 sider. SUFOI har sikret sig restoplaget af „Fantasi og virkelighed i naturen“. Førprisen var kr. 168,00. Men vi sælger den for kr. 68,00

SUFOI under kritisk lup

AF PER
ANDERSEN

Så udkom 2. bind af Willy Wegners danske ufo-historie, „Ufoer over Danmark, 1965-1990“. Første bind blev udgivet i 1989 og dækkede perioden frem til 1965.

Titlen er dog lidt af en tilsnigelse: Bogen drejer sig stort set kun om perioden fra 1965 til 1980, mens de sidste 10 år kun er dækket med meget få kommentarer. Men det er jo nemmere at sælge bogen, når den er „helt“ up-to-date. Monstro Wegner således er blevet fristet af ussel mammon, og dermed selv gør sig skyldig i det, han kritiserer ufo-folket for: Balancen mellem seriøsitet og det kommercielle?

Der er ingen tvivl om, at Willy Wegner forholder sig stærkt kritisk til ufologernes arbejde i Danmark. Han mener stort set, at ufologerne er naive, bløje og ikke evner at behandle ufo-sagen seriøst. Mest går det ud over gruppen IGAP, men der falder også drøje hug til SUFOI. Og det er faktisk sundt! Selv SUFOI må indrømme, at vi specielt gennem 60'erne og noget af 70'erne ikke var seriøse nok og for ofte tog fejl i vores vurderinger. Men vi har ikke været bange for at stå ved vores fejl, og heldigvis er tingene blevet bedre.

Willy Wegner var tidligere selv blandt de aktive ufologer og en fortæller for ufo-sagen. Så sent som i 1975 skrev han et positivt forord til bogen „Ufo-myten og de psykiske fænomener“. Nu er han blevet omvendt, og i sit forord tager han afstand fra sin fortid med ordene „det hele var gennemsyret af Adamskis ånd, og jeg havde intet alternativ“. Uskyldsren som sne ...

Bogens store fejl er, at den er stærkt selektiv i sin udvælgelse og behandling af stof. Willy Wegners eneste formål med bogen er at gøre ufo-sagen til grin, og dermed får alt en stærkt subjektiv drejning.

Maarup-sagen fra 1970, som stadig står som uopklaret, bliver beskrevet, og ufologerne bliver her beskyldt for ikke at have anstrengt sig for at opklare sagen. Formålet skulle være at have en god, dansk observation med, når „man skal ud og propagandere for foreningen“. Her tager Wegner nu fejl. Der findes nok ingen anden ob-

servations, som SUFOI har anvendt mere tid på at finde en fornuftig forklaring på, end netop Maarups fra 1970!

Flere eksempler fra bogen: Nytårmorgen 1972 brændte et rakettrin op i Jordens atmosfære, hvilket gav anledning til et stort antal observationer. Her bliver SUFOI alene beskrevet i negative vendinger. Forfatteren „glemmer“ at anføre, at SUFOI allerede på et tidligt tidspunkt var klar over, at der var tale om et langsomtgående meteor eller en satellitundergang, og at SUFOI var med til at opklare sagen!

Den 2. maj 1977 blev der over Århus observeret et mærkeligt objekt. Det viste sig senere at være en af de berømte varmluftballoner. I sin beskrivelse af denne hændelse skriver Wegner, at der var en „koldblodig afventen fra ufologernes side“. Igen er forfatteren gali afmarcheret! Eftersom jeg var personligt involveret, ved jeg, at SUFOI's telefoner ikke stod stille i flere dage, og at det var på grund af et stort arbejde fra SUFOI's side, at sagen blev opklaret som en varmluftballon.

Sådan kan der gives flere tilfælde på en noget enøjlet beskrivelse af ufo-sagen i Danmark. Og den selektive udvælgelse af stof bliver yderligere krydret af Willy Wegners konstante brug af et ironiserende sprog. Således bliver fx entv-udsendelse med SUFOI's tidligere formand, Flemming Ahrenkiel, beskrevet som, at „SUFOI kom meget hurtigt til at lufte deres nye formand.“

Bogens undertitel er „træk af den danske ufo-bevægelses historie“. Men bogen er lige så lidt historie-skrivning som russernes tidligere historie-bøger om deres egen fortid! Den korrekte undertitel burde have været „træk af den danske ufo-bevægelses fejltagelser“.

På trods af de mange kritikpunkter kan bogen varmt anbefales til alle, der interesserer sig for ufoer. Det siges, at man skal lære af sine fejltagelser, og bogen indeholder trods alt mange lærerige fejltagelser. Den kan lære alle ufo-interessererede, hvor varsomt man skal træde på ufoernes vej for ikke at drage forkerte konklusioner. ■

Willy Wegner: *Ufoer over Danmark. Bind 2: 1965-1990. Sphinx, 1990.*

En stor UFO-bog

Jerome Clarke, redaktøren af „International UFO Reporter“, har netop i februar 1991 hos Apogee Books fået udgivet „UFOs in the 1980s, volume 1“ (ISBN 1-55888-301-0), som er det første af tre bind af „The UFO Encyclopedia“. En encyklopædi er mere end et leksikon, da den forsøger at sammenfatte al viden om et givet emne. „UFOs in the 1980s“ fortæller ikke alt om ufologien, men er alligevel meget anvendelig - også selv om man måske i forvejen har de lidt ældre ufo-leksika skrevet af Story og Sachs.

„UFOs in the 1980s“ har mange velskrevne og lange artikler om f.eks. bortførelsesproblematikken, nye kontaktpersoner, ufo-styrt, og de mest gængse ufo-teorier. Desuden gennemgås væsentlige observationer fra 1980'erne. 26 ufologiske personligheder og 22 organisationer og tidsskrifter omtales indgående. Størstedelen af bogen er skrevet af Clarke, men han har fået hjælp af Bill Chalke (Australien), Claude Mauge (Frankrig), Jenny Randles (England) og Chris Rutkowski (Canada).

Bogen er i stort format, indbundet, med index, 234 velskrevne sider og med mange gode referencer i hver artikel. Der er overraskende nok ingen illustrationer i bogen, trods den pebrede pris på 72.00 dollars. Bogen er skrevet af en amerikaner, og det er således ufologien set gennem amerikanske briller: en del uvæsentlige og ukendte amerikanske ufo-grupper nævnes, og meget få ikke-amerikanske observationer nævnes. Alligevel er det en bog, som jeg med glæde sætter på hylden ved siden af Sachs' og Story's opslagsværker. Jeg ser frem til bind to, der hedder „The Emergence of a Phenomenon“ (500 sider).

„The UFO Encyclopedia, volume 1-3“ forhandles af Omnigraphics, Inc., Penobscot Building, Detroit, MI 48226, USA. ■

Kim Møller Hansen

Ny forklaring på gåden?

UFO-styrtet ved Roswell, New Mexico, i juli 1947 er et af ufologiens store mysterier. Sagen er trods de mange år på bagen stadig superaktuel. Den kendte forfatter John Keel har bidraget til debatten med et forslag om, at det nedstyrtede objekt var en fugo-ballon.

De blev udviklet under anden verdenskrig som et led i japanernes krigsførsel mod amerikanerne. Da de var enkle og billige at lave, blev produktionen af dem i stor grad overladt til børn for at styrke deres følelse af, at de også gjorde en indsats for fædrelandet.

Fugo-ballonerne blev lavet af billigt, brunt rispapir. Kunstnerisk anlagte børn dekorerede dem ofte med billeder af drager, sneklædte bjerge, blomster eller slet og ret anti-amerikanske slagord.

Rispapiret blev omhyggeligt limet sammen og forstærket med silkestrå. Ballonerne blev ofte forsynet med et sejl. Det blev gjort fast til ballonen med en slags letvægtsplastic, der var lavet af presset ris. Japanerne brugte under den anden verdenskrig ofte denne type plastic, da det var næsten umuligt at opdrive træ. Plastic'en kunne ikke brænde og smelte i modsætning til de tidlige typer plastic, som amerikanerne brugte.

Hver ballon var udrustet med en raffineret højdemåler og et system af lodder. Når ballonen kom ned under en bestemt højde, droppede højdemåleren et lod, så ballonen blev lettere og steg igen. Når alle lodderne var droppet, og ballonen tabte højde, blev nyttelasten, en brandbombe, udløst. Ballonerne var 11,6 m i diameter og blev mere og mere raffinerede, jo flere der blev lavet.

Der blev lavet i alt 9.000 af disse fugo-balloner, som drev med de østgående vinde helt til Amerika, hvilket også var hensigten med dem. Nogle af dem var udrustet på en sådan måde, at de kunne følges med aflytningsudstyr, og andre havde udstyr, så de kunne forstyrre radarsignaler. Japanske ubåde spredt ud over hele Stillehavet kunne kontrollere, at ballonerne virkelig drev østover, så alt gik efter planen.

En smart ide, der gav amerikanerne

meget hovedbrud, bestod af en enkel og let kugle af aluminium, der hang under ballonen, lige indtil højdemåleren udløste den. Når et radarsignal ramte kuglen, reflekterede den signalet på en sådan måde, at den på radarmodtageren så ud til at være 200-300 m i diameter. De japanske ubåde kunne så se, at de havde sporet en af deres egne balloner. For den amerikanske flåde derimod var det lidt af en gåde, hvor de store og helt umulige radarekkoer kom fra. Efter krigen frigav den amerikanske flåde nogle rapporter om disse store radar-“ghosts“ over Stillehavet.

I årene efter krigen blev disse aluminiumskugler fundet de mærkeligste steder fra Australien til Himalaya-bjergene. De stammede sand-

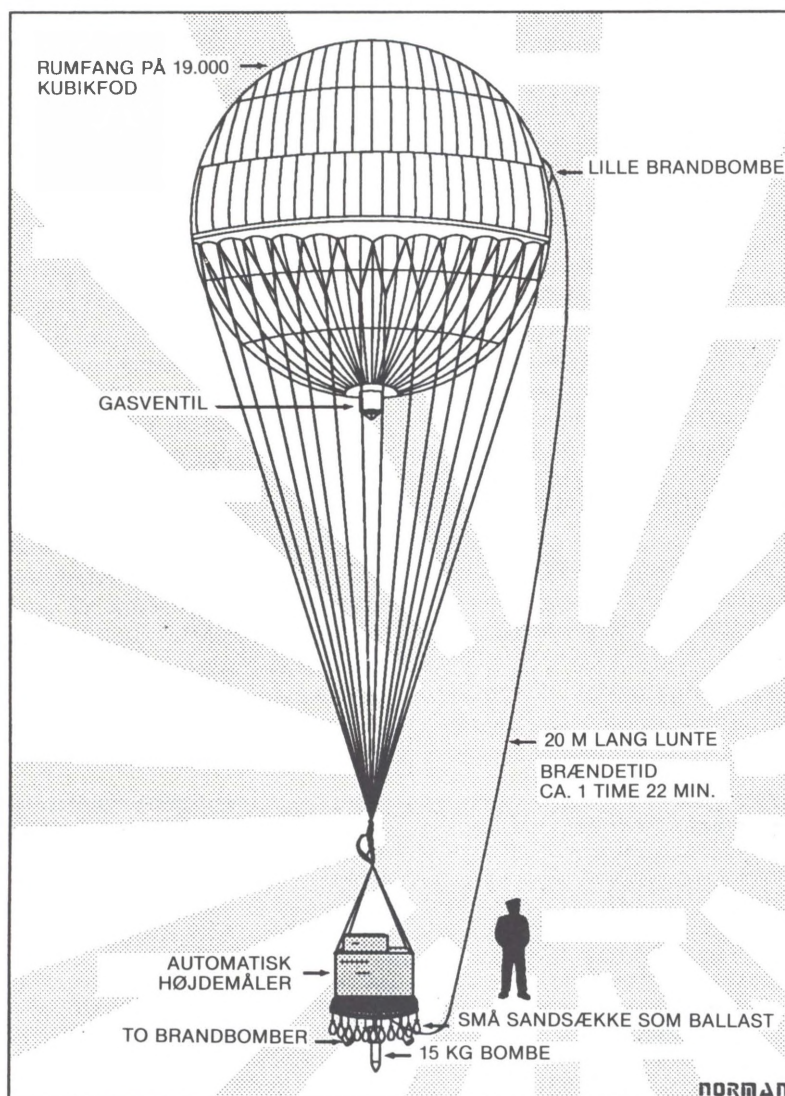
synligvis fra fugo-balloner, der var kommet ud af kurs.

En anden anti-radar-teknik, som englænderne udviklede i begyndelsen af krigen, kaldte de allierede piloter „chaff“. En teknik, som både tyskerne og japanerne var hurtige til også at tage i brug. I starten bestod den af strimler af tinfole, som blev kastet ud fra fly. Disse strimler gav „sne“ på radarskærmene.

Senere brugte man tynde aluminiumsbånd. Båndene blev klippet på en sådan måde, at deres længde passede med radarsignalernes bølgelængde, så nogle af dem var blot nogle få centimeter lange, mens andre var flere meter.

Nogle af fugo-ballonerne havde sådanne bånd hængende under

AF
JOHN KEEL

nyttelasten. Når radarsignalet ramte dem, så det billede, man fik på skærmen, ud, som om det var en flok fugle. Andre balloner var konstrueret sådan, at de smed små mængder „chaff“ ned langs ruten i ganske bestemte intervaller.

Man kan tænke sig, hvor mærkeligt disse balloner må have set ud med de sølvfarvede bånd og storevinger spredt ud som sejl for at føre dem hurtigt over Stillehavet. De, der nåede frem til USA, blev utvivlsomt set af tusindvis af mennesker, selv om ingen på det tidspunkt havde den fjerneste anelse om, at de kom fra det fjendtlige Japan 8.000 km borte.

Et utroligt sammentræf

Manhattan Projektet varen amerikansk hemmelighed af „top secret“-klassen, da atombomben blev udviklet. Et af de superhemmelige steder, hvor plutonium blev fremstillet, var i et øde område nær Hanford i staten Washington.

En dag indtraf der et mærkeligt udfald, som ifølge Groueffs „Manhattan Project“ aktiverede sikkerhedskontrollerne i reaktorerne. Hvad var der sket? Var det sabotage? Oberst Matias' sikkerhedsstyrkersværmede over hele området, og al information om det mærkelige udfald blev underlagt den strengeste tavshed. Kun topfolkene fik i al hemmelighed at vide, at årsagen var en japansk ballon.

Det virker helt urealistisk, at en papirballon kunne krydse det enorme Stillehav på en helt ukontrolleret færd og så effektivt sætte sig fast i de højspændingsledninger, der førte hen til USAs mest isolerede og hemmelige installation. Men det var lige netop det, der skete, og ikke kun én gang.

Mindst to fugo-balloner faldt ned i Hanfordområdet, fastslog Groueff, og en af dem faldt på højspændingsledningerne mellem Bonneville og Grand Coulee (kraftværket), så strømmen blev afbrudt, og reaktorerens kontrolsystemer startede. Kun de allerhøjeste

myndigheder i USA havde kendskab til disse balloner. Vi ved også, at mindst én skovbrand i Canada skyldtes en fugo-ballon. I Montana blev fire turister dræbt af en fugo-ballon, og det førte til, at regeringen indførte censur.

„De to første balloner, der blev set i USA, faldt ned i Montana og North Dakota og blev omtalt i japansk presse kun en uge senere,“ skrev Groueff. „Da kun amerikanske lokal-aviser havde omtalt disse nedstyrtninger, var det oplagt, at japanske spioner læste selv de mindste lokalaviser. Herefter blev omtale af balloner i amerikanske aviser bortcensureret.“

Efterkrigs-censur

Fugo-ballonerne må have været en stor plage for de amerikanske myndigheder. De undgik radarovervågningen, og man kunne ikke bekæmpe disse papirballoner, der var lavet af japanske skolebørn. Så i typisk bureaukratisk stil ignorerede myndighederne dem. Selv længe efter at krigen var afsluttet, var folk ikke klar over den fare, de repræsenterede.

„I januar 1945 anmodede „Office of Censorship“ avisredaktører og radiostationer over hele USA om ikke under nogen omstændigheder at omtale ballonerne. Denne frivillige censur strakte sig fra kyst til kyst og var i sig selv ganske bemærkelsesværdig i et land, som er så bevidst i sit syn på den frie presse...“ (Japan's World War II Balloon Bomb Attacks on North America, Smithsonian Institution 1973).

Et propagandakontor, „The Office of War Information (O.W.I.)“ blev oprettet i Washington under krigen og „Office of Censorship“, som var en gren af det, havde primært til opgave at holde Manhattan Projektet hemmeligt. Måden, de gjorde det på, var meget enkel: redaktørerne på over 2.000 aviser over hele USA fik et brev om, at de skulle undgå at omtale visse ting. Det virkede ganske udmærket.

„I en „strictly confidential“ note til redaktører og radiochefer skrev Office

of Censorship: ‘Samarbejdet med pressen og radioen har efter anmodningen været perfekt, bortset fra den kendsgerning, at japanske balloner når USA, Canada og Mexico i et stigende antal... Der er ingen tvivl om, at den manglende omtale af dem i pressen har virket desorienterende på japanerne, irriteret og sinket dem, hvilket har været meget vigtigt for vores sikkerhed.’“ (Fra artiklen: Jap Balloons Dropped Bombs on U.S. During World War II“ af R. C. Mikes, National Enquirer, 28. juli 1968).

Vi ved derfor, at ballonerne smed bomber over både Canada og Mexico, men på grund af hemmelighedskræmmeriet får vi nok aldrig at vide, hvor mange der nåede det amerikanske kontinent, eller hvor store de totale skader var.

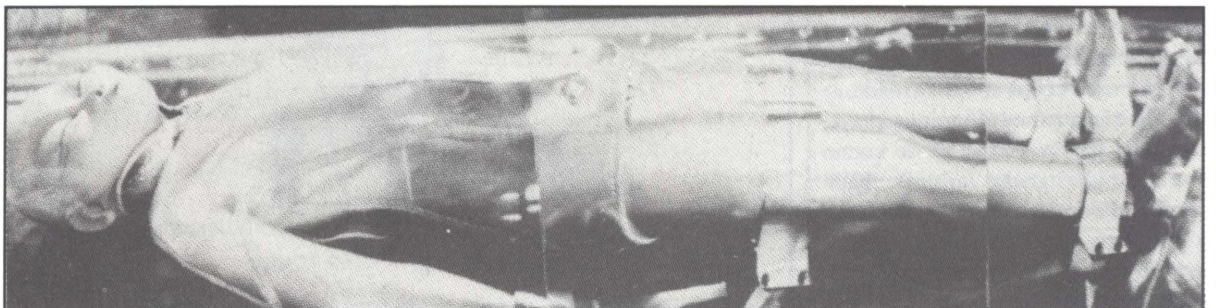
Mere hemmelighedskræmmeri

Japan, som blev dybt rystet over atombomberne, overgav sig i august 1945, Office of Censorship blev opløst, og opsendelserne af fugo-ballonerne ophørte. Men så skete der noget meget mærkeligt. Fugo-ballonerne fortsatte med at dukke op over USA i årevis!

Alle, som har studeret forteansk-fænomener, har hørt om mærkelige rapporter om gamle aviser, som pludselig er dalet ned fra en klar himmel uden antydning af, hvor de har været i de måneder eller år, der er gået, siden de blev udgivet. Lette ting kan nemlig flyve omkring i lufthavet i hundrede år, før de falder ned i din baggård!

Af de 9.000 balloner, som japanerne sendte op, er det rimeligt at antage, at størstedelen af dem er havnet i havet eller blevet ødelagt. Nogle få af dem nåede Nordamerika, mens resten blev fanget af stratosfærevindene, hvor alle disse gamle aviser, hatte, frøer og isblokke flyver omkring. Fra tid til anden falder de ned og sætter grå hår i hovedet på alle dem, som ikke har hørt om den hemmelige balloninvasion.

Dette foto viser en model lavet på grundlag af „troværdige fotos“ af ufonauter bjærget ved styrtet i Roswell. Sandsynligheden taler for, at dukken i virkeligheden er lavet til en af tidens mange film om ufo-bortførelser.

Næsten et år efter krigens afslutning dukkede en ballon op ved grænsen mellem Colorado og New Mexico. Ifølge Durange „Chapbook“ juli 1946: „19. april 1946 rapporterede to mænd, at Navajo søen var blevet bombet af et brunt, flyvende objekt. De fortalte, at et sølvfarvet objekt faldt ned fra en brun kugle. Lige før den nåede vandoverfladen, eksploderede den med flammer i alle retninger. Kuglen satte farten op og forsvandt.“

Jetstrømmen, som vindene i stratosfæren kaldes, synes at have ført mange balloner på en kurs fra Oregon til New Mexico. I begyndelsen af 1947 faldt der fortsat nogle ned, men rapportererne om dem var sparsomme. Alligevel var U.S. Army stadig interesseret.

„To store, brune papirballoner, den ene med juletræsformede 'istapper' hængende ned, blev fundet at to campingturister nær Malheur-søen dette forår,“ stod der i en kort notits i „The West Oregonian“ den 27. september 1947. Resterne af en tredje ballon med et mærkeligt instrument blev fundet i Klamath County i august. Folk fra hæren besøgte stedet og fjernede alle stumperne. Alle tre balloner så ud til at være håndlavede, og ifølge øjenvidnerne var der mærkelige tegn, som lignede orientalske inskriptioner, på dem.“

En dyne af hemmeligholdelse beskyttede fortsat offentligheden mod disse eksplosive balloner. Men i juli 1947, da flyvende tallerkener kom på mode, fandt man efter et voldsomt uvejr resterne af en ballon på en ranch i Lincoln County i New Mexico. Lokale aviser skrev om fundet, og det blev omtalt af de lokale radiostationer.

Senere kom hæren og tog alle vragresterne med sig. Hæren hævdede, at det blot var en „vejrballon“. Hæren ønskede åbenbart, at dens viden om fugo-balloner fortsat skulle være en hemmelighed. Helt op til 1950erne var der stadig meget få, der havde hørt om fugo-projektet, før en lille japansk tryksag om emnet blev offentliggjort.

Meget tyder på, at fugo-ballonerne stadig bombede New Mexico så sent som i 1949 - fire år efter krigens afslutning. I bogen „Flying Saucers From Outer Space“ fra 1953 beskriver Donald Keyhoe de „Red Spray Saucers“, som blev set nær Albuquerque, og som dalede ned i højde af ca. 70 m, eksploderede og sendte ild i alle retninger.

I 1957 skete der en mystisk eksplo-

sion over en brasiliansk badestrand (Ubatuba). Her blev stykker af magnesium, som var hovedbestandelen i brandbomberne under krigen, spredt. Denne nedstyrtning bliver fortsat af mange sat i forbindelse med en flyvende tallerkens havari. Det synes usandsynligt, at en bombe, som blev sendt op i 1945, ville dukke op i Brasilien hele 12 år senere, men det er faktisk muligt.

Nedstyrtningen ved Roswell

Det militære hemmelighedskræmmeri virkede så godt, at hele fugo-projektet ville have været fuldstændig glemt, hvis ikke et par af disse tingester havde afbrudt strømmen i Hanford og derved var blevet udødeliggjorte i annalerne om atombombens udvikling. Da U.S. Government Printing Office offentliggjorde rapporten fra Smithsonian Institution om fugo-ballonerne i 1973, var der meget få historikere, der havde taget notits af dem.

I Frank Scullys bestseller „Behind the Flying Saucers“ blev New Mexico-hændelsen krydret med en omtale af „små døde mænd“ og andre fantasifulde beretninger. Selv om alt det, som Frank Scully beskrev, senere er blevet afvist, blev hans historier en del af tallerken-videnskaben og kendt under navnet „UFO-styrtet ved Roswell“.

Skrækhistorie-forfatteren Whitley Strieber besøgte Roswell i 1980erne og opsporede nogle af øjenvidnerne. I en efterskrift til bogen „Majestic“ gentager han nogle af vidneudsagnene:

„Marcel begyndte at beskrive, hvad han havde fundet. Der var alle slags ting - små bjælker på ca. 3/8“ eller 1/2“ med hieroglyffer, som ingen kunne tyde. Disse bjælker lignede balsatræ og havde samme vægt, bortset fra, at de ikke var af træ i det hele taget. De var meget hårde, men fleksible og kunne ikke brænde. Der var store mængder af en mærkelig pergamentlignende substans, som var brun og meget stærk, og desuden var der mange metalstykker, der lignede tinfole, men ikke var det. Senere fortalte 'Mac' Brazels datter, at pergamentet tilsyneladende var påtrykt blomster.“ ■

KILDE: FATE, marts 1990
OVERSÆTTELSE: civ.ing. Per A. Oseland/ UFO-Rogaland
DANSK BEARBEJDELSE: Fleming Rasmussen & Kim Møller Hansen

Kommentar:

John Keels artikel har skabt røre i amerikanske ufo-kredse. Mange læsere af FATE har skrevet til Keel og bekræftet, at de selv har set fugo-balloner - endda nedstyrtede.

Man kan umiddelbart have lidt svært ved at forstå, at skrøbelige papirballoner kan nå helskindet fra Japan til USA - endda mange år efter krigens ophør og så blive antaget for at være noget ikke-jordisk.

De kraftigste indvendinger mod Keels teori om, at „ufoet“ ved Roswell i virkeligheden var en fugo-ballon, kommer fra Don Schmitt og Kevin D. Randle fra Center for UFO Studies (CUFOS). De har besøgt det formodede nedstyrtningssted og interviewet over 150 personer, som sættes i forbindelse med sagen (se UFO-Nyt nr. 2, 1990). I et langt læserbrev i FATE, januar 1991, forsøger de - iøvrigt ikke særligt overbevisende - at argumentere imod Keels teori, der i øjeblikket ser ud til at være det mest jordnære bud på, hvad der egentlig skete i Roswell i juli 1947.

Kim Møller Hansen

Mars-ansigt på frimærke

En af UFO-nyts læsere, Kurt Jørgensen, Skallebølle, har sendt os en kopi af miniarket fra Sierra Leone, hvorpå man ser frimærket med Mars-ansigtet - omtalt i sidste nummer af UFO-nyt.

Til dig fra SUFOI

AF KIM
MØLLER
HANSEN
FOTO: PETER
NØRGÅRD

SUFOIs foredragsholdere har travlt

Der er interesse for ufo-fænomenerne og SUFOIs arbejde. Det oplever vores foredragsholdere gang på gang. I dette forår har der bl.a. været foredrag i „Klostergården“ i Kolding den 21. februar og i Randers den 7. marts. Bag arrangementerne stod SUFOIs lokalgruppe i Århus godt hjulpet af aktive medlemmer i Randers og Kolding. Ved begge arrangementer mødte der mange interesserede, ligesom den lokale presse dækkede begivenhederne på sober vis.

Spørgelysten var som sædvanlig stor, og især ved foredraget i Kolding fik debatten en interessant udvikling. En håndfuld medlemmer af den mere Adamski- og filosofi-orienterede ufo-forening IGAP var mødt op. Det gav anledning til, at SUFOI understregede foreningens synspunkter, og forskellene mellem SUFOI og IGAP blev klart trukket op. Det var en debat, som fik tilhørerne til at glemme både tid og sted.

Efterårets foredrag (se UFO-Nyt 1/91 side 4) er allerede under fuld planlægning, men vi hører meget gerne fra foreninger o.lign., som ønsker besøg af vores dygtige foredragsholdere. Kontakt venligst: Peter Nørgård tlf. 86 80 13 15.

SUFOIs postbox

Af praktiske grunde har SUFOI i mange år haft en postboxadresse i Gentofte (postbox 6). Den bliver brugt af rigtig mange hver eneste måned. I

øjeblikket tømmes den af Jørgen Bengtvig (bosiddende i Albertslund) én gang om ugen i modsætning til tidligere, da den blev tømt to gange ugentligt. Dette skyldes, at vi stadig savner en „postboxtømmer“ bosiddende i Gentofte.

Vi beder derfor om forståelse for, at vi ikke i øjeblikket kan besvare breve og ekspedere bestillinger, så hurtigt som det kunne være ønskeligt.

SUFOI har, hvad du søger!

Som et led i vores omfattende informationsarbejde om ufo-fænomenerne forhandler vi en lang række materialer til meget rimelige priser. Vi kan ikke her i UFO-Nyt bringe annoncer for vores materialer i hvert nummer. Men du kan få en samlet materialeoversigt ved at sende din adresse og kr. 4,75 i frimærker til: SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk også, at vi meget gerne sender et gratis prøvenummer til en af dine ufo-interesserede bekendte, når blot du sender os adressen.

Specielt til de danske lokalradioer har vi udarbejdet en radioudsendelse om ufoer. Er du med i en lokalradio, så lad os høre fra dig.

Det er populært at lave emnearbejde og opgaver om ufoer i skolerne. Her kan vi hjælpe med en pædagogisk tilrettelagt „skolepakke“ og leje af diasserien „Focus på UFOer“. Nærmere oplysninger fås på telf. 86 28 90 61.

Og husk nu, hvis du ser noget uforklarligt på himlen, så ring øjeblikkeligt til SUFOI på telf. 86 54 21 21.

Gode bøger om UFOer

I de sidste 4 år har SUFOI udgivet årbogen „UFO-Vision“ med anmeldelser, omtaler og kommentarer til tidens aktuelle bøger om ufoer og beslægtede emner. Desuden bringer UFO-Vision længere artikler om ufologiske emner. Ved at læse UFO-Vision får du et klart overblik over, hvad der sker på det danske og engelsksprogede bogmarked. Dette overblik finder du ikke andre steder, da UFO-Vision er verdens eneste årbog af sin slags!

UFO-Vision 1987 er udsolgt!

UFO-Vision 1988 er på 48 sider og illustreret. Kr. 78,00

UFO-Vision 1989 er på 60 sider og illustreret. Kr. 78,00

UFO-Vision 1990-91 er på 36 tætskrevne sider og illustreret. Kr. 78,00

Bronislaw Rzepecki: UFOer over Polen

Dette er den første bog om ufologien i Polen med beretninger om nærobservationer, nedstyrtninger, fysiske påvirkninger og andre opsigtsvækkende emner. To bind på i alt 84 sider og illustreret. Kr. 86,00

Åge Skjelborg: På sporet af ufonauten

Skjelborg er mag.art. i folkloristik og fremlægger her sin opsigtsvækkende teori om, hvorfor der observeres ufonauter. Bogen er på 288 sider i pocket-format. Priseneruhørt lav. Kun kr. 20,00

Kim Møller Hansen: Fakta om...UFO

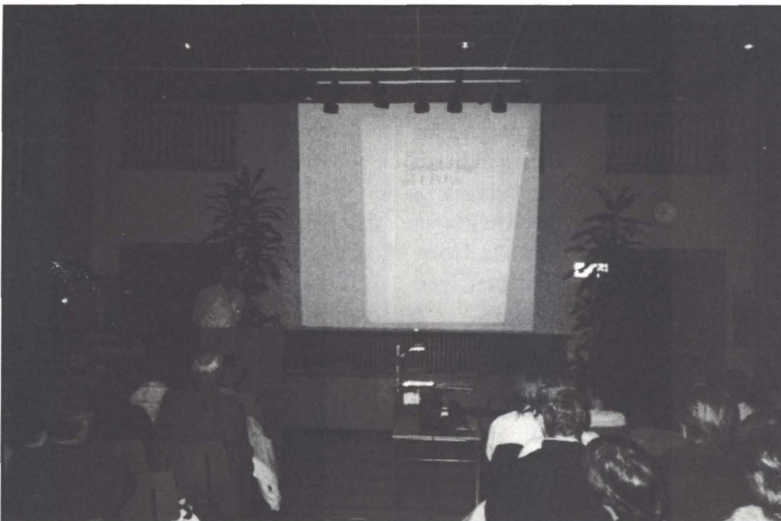
En grundbog i ufologi med danske og udenlandske observationer, fotoanalyser og ufo-teorier. Solgt i over 3.000 eksemplarer! Bogen er på 48 sider og rigt illustreret. Kr. 56,00

SUFOIs skolepakke

Pakken består af et eksemplar af bøgerne „Fakta om...UFO“, opgavebogen „UFO Studium“ samt et nummer af UFO-Nyt. Pakken bestilles ved at indbetale i alt kr. 94,00

Bøgerne bestilles ved at indbetale det samlede beløb plus kr. 12,00 (ekspedition/porto) på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk at skrive på modtagerdelen, hvad der bestilles.

SUFOIs Bo
Nielsen
fortæller her
om ufoer for
fulde huse i
Svendborg.

Stor aktivitet i Ungarn

Allerede før portene til Østeuropa blev åbnet for både indrejse og især udrejse, dukkede der rapporter om ufo'er op på de vestlige skriveborde.

UFO-Nyt har tidligere skrevet om polske ufo-observationer, så denne gang tager vi lidt længere sydpå og ser på, hvad der rørte sig på ufo-fronten i Ungarn i årene op til den store politiske omvæltning.

Ambulance forfulgt af flammende kugle

Den 22. april 1986 sidst på aftenen var en mand fra landsbyen Hajdunanas nødt til at tage til den kirurgiske klinik i Debrecen, da han havde forvredet skulderen. Omkring kl. 22.00 blev han hentet af en ambulance, som skulle bringe ham til Debrecen. Kort efter at ambulancen havde forladt Hajdudorog, fik personerne i den øje på en stor, lysende kugle.

Kuglen, der var på størrelse med ambulancen, fløj over vejens højre side. Den var orange og så ud til at kaste skygge. Personerne i ambulancen anslog den til at være omkring 100 m borte og flyve i en højde på 30-40 m. Kuglen var omgivet af en ring, der fra tid til anden udsyede flammer. To af flammerne kom fra kuglens bagside, mens en tredje bevægede sig omkring dens midte.

Det var lettere overskyet uden regn. Der kunne ikke ses nogen stjerner, men sigtbarheden var god. Kuglen fulgte efter ambulancen og en mindre varevogn. Observationen varede 15 minutter, og på den tid tilbagelagde ambulancen 19 km.

Da ambulancen nåede Hajduboszormeny, satte kuglen pludselig farten op og fløj hen over en lille skov, hvor den langsomt dalede ned. Under landingsmanøvren udsendte den et så kraftigt lys, at træernes blade kunne ses tydeligere end i dagslys. Kort efter gik lyset ud, og landskabet blev atter indhyllet i landnattens normale mørke.

Da patienten havde fået den nødvendige behandling på klinikken, forlod ambulancen Debrecen for at køre manden hjem. Da de kom til landsbyen Josza, fik de tre mænd i ambulancen igen øje på en stor lyskugle. Men denne

her var større end den, som de så på udturen. Den nye kugle fløj meget hurtigt over landsbyen og „ventede“ på dem i byens anden udkant. Den tilpassede sin hastighed til ambulancens og fulgte efter den.

Personerne i ambulancen var meget overraskede og alt for bange til at bruge deres VHF-radiotelefon. Efter nogle minutters tøven besluttede de sig til at standse op, men blive i bilen. Kuglen satte sin hastighed ned til 5-10 km/t, men standsede ikke. På dette tidspunkt befandt observatørene sig under nogle højspændingsledninger. Kuglen fløj over disse ledninger samtidig med, at den lyste så kraftigt, at ledningerne kunne ses meget tydeligt. Da ambulancen startede igen og kom op på 70 km/t, kastede kuglen igen skygge på ambulancen. Denne observation varede i omkring 10 minutter, og fænomenet dukkede ikke op igen.

Ambulancefolkene undersøgte ikke landingen, da det på det strengeste er forbudt dem at forlade bilen, når de har en patient med. Da de senere kørte samme vej, så de, at græsset ved den lille skov var brændt på det sted, hvor kuglen tidligere var landet. Græsset var vådt, og de blev overraskede over at se 1,5 m høje flammer på stedet. (Dette fænomen havde højst sandsynligt en naturlig forklaring. Det var gas, der sivede op fra jorden. I det område er det meget almindeligt).

En campingvogn på afveje

Otte måneder senere, sidst i december 1986, kørte en ingeniør fra vejevæsenet ved 02.30-tiden på hovedvejen mellem byerne Hajduboszormeny og Debrecen. Her fik han øje på en „campingvogn med oplyste vinduer“ omkring 250-300 m borte. Et orange lys strømmede ud af „vinduerne“. „Campingvognen“ var parkeret midt i en mark, som var blevet pløjet om efteråret og nu pletvis var dækket af sne.

Den trætte ingeniør troede, at campingvognen tilhørte et lokalt landbrugskollektiv, og at nogle personer fra det arbejdede i marken. Han fandt senere ud af, at på det tidspunkt, hvor han så campingvognen, var der ingen,

der arbejdede i marken. Og da den lokale maskinstation kun lå 1,5 km fra marken, var der ingen grund til, at den havde efterladt en campingvogn. Der var heller ingen gårde eller andre bygninger nær det sted, hvor „campingvognen“ stod. Der var nogle højspændingsledninger 100-150 m fra „campingvognen“.

Huset i pløjemarken

Denne måske mest interessante observation fandt sted om natten fredag den 9. januar 1987. En anden person fra vejevæsenet kørte også denne gang på en rutinemæssig tur fra Hajduboszormeny til Debrecen. Han kendte dog intet til „campingvogn“-observationen i december 1986. Den hørte han først om senere.

Det var en stille, skyet vinternat med god sigtbarhed og en temperatur på -20°C. Da denne bilist omkring kl. 02.30 nærmede sig det sted, hvor hans kollega havde set „campingvognen“, så han, hvad han troede var et stuehus 250 til 300 m inde på marken. Der var lys i alle „stuehusets“ vinduer.

Da han så pludselig kom i tanke om, at der ikke var et stuehus i den del af marken, standsede han sin bil, så han bedre kunne se objektet. Ufoet stod mellem to høstakke et par meter fra nogle højspændingsledninger. Det var 15 m i diameter, og dets højde var omkring dethalve af diameteren. Ufoet var diskosformet og afrundet i kanterne.

Tværs igennem dets midte var der en række vinduer. Observatøren kunne se 8 eller 10 små vinduer. Der strømmede et gult lys ud af dem. Mellem vindueme kom der grå-hvide lysstråler, som ikke var nær så stærke som det gule lys.

Under vinduerne ud mod vejen var der en åbning, måske en dør. Den var omkring 1,5-1,6 m høj og lidt smallere. Lyset gennem åbningen havde samme farve som lyset fra vinduerne, selvom det var stærkere. Bag åbningen kunne der ses noget, der lignede et gulv.

Der var to væsener uden for ufoet, mens et tredje stod i åbningen. De var alle iført mørke overalls. Deres hoveder nåede halvvejs op i døråbning-

AF
FLEMMING
RASMUSSEN

gen.

Observatøren så, at der med to til fire sekunders mellemrum var et eller andet, der blinkede oven på objektet. Disse blink var gule og altså noget lysere end lyset fra vinduerne.

Da observatøren fik øje på væserne, blev han så forskrækket, at han øjeblikkelig forlod stedet. Omkring kl. 09.00 om morgenen sneede det kraftigt. Det sneede i flere dage, og et tykt lag dækkede landingsstedet. Sjovt nok landede flere hundrede krager på stedet, da det holdt op med at sne.

Siden den tid holdt mange personer fra det lokale vejvæsen regelmæssigt stedet under opsyn, men ingen har siden set noget lignende. ■

KILDE: International UFO Reporter, marts/april 1989

En stabil genganger

En aften i september 1972 så borgerne i den lille landsby Nyirabrany i det nordøstlige Ungarn noget meget spændende på himlen. Da nogle arbejdere var på vej hjem i toget fra en nærliggende by, så de syv ovale, lysende, orangefarvede objekter svæve over Nyirabrany. Da arbejderne gik hjem fra stationen, kunne de stadig se lysene på den letskyede himmel. Klokkerne var da ca. 20.00.

De ovale, orange objekter lyste med samme styrke som fuldmånen og befandt sig i tre rækker, hvor afstanden mellem de enkelte objekter var noget mindre end deres diameter. Ingen af objekterne bevægede sig. Det så ud som om, at de var limet fast på himlen. Observationen denne aften varede omkring 30 minutter.

De mærkelige objekter dukkede op igen den næste aften, og igen de følgende tre aftener. De blev i alt set fem gange. I ét tilfælde forsvandt et af objekterne i omkring fem minutter, hvorefter det vendte tilbage og indtog den samme plads i formationen. De øvrige blev på deres plads hele tiden. Denne episode fandt sted omkring kl. 20.30.

Ufoerne, der blev set af 10 til 12 personer, dukkede hver aften op på den samme del af himlen vest for landsbyen.

Et koldt lyn

Den 10. oktober 1986 mellem kl. 01.30 og 02.00 blev der set et meget kraftigt lys - meget lig et lyn - et par kilometer nordøst for byen Furjes. Det var en månelys og skyfri nat uden vind, og temperaturen var omkring 10°C.

Lysstrålen, der var lodret og mindst fem gange så bred som et normalt lyn, kom ikke helt ned til Jorden. Da det mærkelige „lyn“ var borte, dukkede et lysende, sløret objekt op og svævede fem til seks minutter, før det langsomt forsvandt. Det sælsomme lys havde en metallisk, blå farve. Muligvis som følge af en let vind højere oppe blev lyset delt op i flere dele. Hver del var mellem 10 og 30 m lang. Fænomenet var ledsaget af en underlig lugt, der forblev i området i 20 til 30 minutter.

Et springende ufo

Den 23. august 1987 blev der set et flyvende objekt vest for byen Hajduboszormeny mellem kl. 02.00 og 03.00. Det var noget større end en planet set på nattehimmelen, cirkelrundt og hvidt.

Objektet fløj langsomt mod nord i retning af landsbyen Balmazujvaros. En orangefarvet lysstråle kom ud fra ufoet og svingede flere gange mod øst og vest. Pludselig „sprang“ objektet fra ét sted til et andet med en utrolig hastighed. Dets nye placering var mindre end 10-15° fra den oprindelige.

Observatøren brugte ordet „sprang“, fordi hans øjne ikke kunne følge denne pludselige bevægelse. På sin nye position svingede ufoet igen med lysstrålen, men nu blev det på sin plads. Dette varede mindst 30 minutter. Så forsvandt det pludseligt. Det bevægede sig ikke. Observatøren kunne ikke vurdere højden.

En hurtig „fuldmåne“

Den 17. august 1987 mellem kl. 21.00-21.15 så en elektroingeniør en flyvende lysplet over byen Debrecen. Han så hurtigt, at det var noget usædvanligt. „Lyspletten“ var rund og orangefarvet og på størrelse med fuldmånen, når denne er lige over horisonten. Han kunne ikke vurdere dens hastighed, men fulgte banen, indtil „pletten“ forsvandt bag nogle af byens høje huse. Observationen varede 14-16 sekunder.

Et flyvende bræt

„Om eftermiddagen mandag den 14. september 1987 gik jeg en tur med min datter,“ fortæller observatøren. „Vejret var klart, og det var skyfrit. Solen skinnede varmt, og der blæste en stærk vind fra vest. Min datter blev pludselig meget ophidset og bad mig se op mod himlen, hvor der var et 'flyvende bræt.'“

Jeg så ikke op, for jeg troede, at det blot var noget, der var blæst løs fra en af altanerne i den stærke blæst. Hun blev ved med at stirre op. Jeg blev nysgerrig, hvad kunne det være? Det var et ufo. Det var cylinder-formet og fløj langsomt mod nord.

Jeg så på mit ur. Klokkerne var 18.05. Fænomenet kunne ses til kl. 18.08. Efter tre minutter forsvandt det uden at efterlade noget spor. Sjovt nok forsvandt det, før det nåede nogle skyer helt ude ved horisonten. Der hørtes ingen lyde, og der blev heller ikke set noget lys. Ufoet fløj i ca. to kilometers højde.

Den cylindriske form var afrundet i begge ender. Da vi fik øje på det, var det lige over os. Hvis det havde været et fly, havde vi set vinger. Dets længde var otte til ti gange dets diameter. Det blinkede i sollyset, og det var hvidt.

Mens vi kunne se det, så jeg rundt i gaderne et par gange, men ingen andre end os syntes at bemærke det, som jeg tror, var et stort objekt. Min datter, som er seks år gammel, fik øje på det, uden at det tiltrak hendes opmærksomhed med lyd eller lys.

Jeg forsøgte at overbevise hende om, at det var et fly, men hun ville ikke tro mig og sagde: 'Far, jeg har set mange fly, men de så helt anderledes ud.' Ufoet lignede et, der blev set over landsbyen Ujkigvos.“

Ny Gallup undersøgelse

Vores tilværelse og hele vores verdensbillede vil sikkert undergå store forvandlinger, hvis vi engang opdager og/eller får besøg af intelligent liv fra det ydre rum.

For omkring halvdelen af USAs befolkning er det et spørgsmål om, *når* det sker og ikke et spørgsmål om, *hvis* det sker. Det siger den seneste Gallup undersøgelse foretaget i USA blandt 1.236 voksne.

46% af amerikanerne tror, at der er mennesker ligesom os på andre planeter i universet. Dette antal er det samme som målt af Gallup i 1973 og har tilsyneladende ikke været påvirket af vores seneste udforskning af universet.

Trods troen på intelligent liv er troen på, at ufo'er er virkelige, faldet til 47% mod 57% i 1978 og 54% i 1973. Samtidig har flere amerikanere set ufo'er, helt op til 14% mod kun 9% og 11% i tidligere år.

Har du hørt eller læst om UFO'er?

	1973	1978	1990
	%	%	%
Ja	95	93	90
Nej	5	7	10
	100	100	100

Har du selv set noget, som du troede var en UFO?

	1973	1978	1990
	%	%	%
Ja	11	9	14
Nej	89	91	85
Ved ikke	*	*	1
	100	100	100

*) mindre end 0,5%

Er UFO'er virkelige eller blot folks fantasi?

	1973	1978	1990
	%	%	%
Virkelige	54	57	47
Fantasi	30	27	31
Ved ikke	16	16	22
	100	100	100

Tror du, at der lever folk ligesom os andre steder i universet?

	1973	1978	1989	1990
	%	%	%	%
Ja	46	51	41	46
Nej	38	33	48	36
Ved ikke	16	16	11	18
	100	100	100	100

(Kilde: Skeptical Inquirer, Winter 1991/kmh)

SUFOI

Postboks 6, 2820 Gentofte
Giro 9 11 77 25
Tlf. 86 28 90 61
Normal ekspeditionstid: kl. 18-23

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af uføenomenerne ved indsamling og bearbejdning af kilde-materiale (observationsberetninger, søgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOIs opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Ved et uføenomen forstår vi et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.

4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet. Den daglige ledelse varetages af formanden og de to næstformænd. Repræsentantskabet består af 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

Torben Birkeholm (formand, rapportcentral), Ådalsvej 16, 9210 Aalborg SØ. 98 14 70 97.
Kim Møller Hansen (næstformand, fotoafdeling), Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Flemming Rasmussen (næstformand), Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 59 20.

Per Andersen (regnskabsafdeling), Klingsvej 28, 2720 Vanløse. 31 71 96 64.

Jørgen Bengtvgiv (arkivar), Galgebakken Skrånt 3-15A, 2620 Albertslund. 42 64 44 69.

Karin Bøger, Mariehøj 244, 2990 Nivå.
Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2.tv., 7000 Fredericia. 75 92 00 81.

Jan Hansen (medlemsarkiv), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 53 94 11 69.

Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N-5030 Landås, Norge. - Kontakt for UFO-NYTs læsere i Norge. 05 28 01 26.

Frank Lerbæk, Græskæmnervej 12, 5700 Svendborg. 62 21 39 46. Fax: 62 21 39 45.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Ole J. Knudsen (alarmcentral), Kærsangervej 7, 8300 Odder. 86 54 21 21.

Bo Nielsen, Kunnerupvej 21, Kolt, 8361 Hasselager. 86 28 38 71.

Peter Nørgård (foredragsafdeling), Møllegade 7, 1.tv., 8600 Silkeborg. 86 80 13 15.

Arne S. Petersen, Magleparken 54, 1.tv., 2750 Ballerup. 42 97 80 76.

Jann E. Stausholm, Teisensvej 8, 9400 Nørresundby. 98 17 85 39.

Inge H. Svane, Mejilbyvej 610 D, Hårup, 8550 Hjortshøj. 86 99 92 39.

Officiel adresse

Formål

Daglig ledelse

Øvrige repræsentantskab

UFO kongres

Den 6. internationale ufo-kongres med titlen „UFOs - A Global View“ afholdes den 16.-18. august 1991 i Library Theatre i Sheffield, England. Blandt foredragsholderne kan nævnes: Cynthia Hind, Walt Andrus, Jenny Randles, Bertil Kuhleman, John Spencer og Bertrand Meheust. Desuden vil kendte kontaktpersoner fortælle om deres oplevelser. Bl.a. Betty Cash, Vicki Landrum, Charlie Hickson og Catherine Howard.

Nærmere oplysninger om programmet, deltagergebyr, hotelbooking m.m. fås ved at skrive til: Andy Roberts, 84 Elland Road, Brighouse, West Yorkshire, HD6 2QR, Great Britain.

FOR SALE

UFO models and kits both new and rare items, plus UFO entity figures and busts as well as the largest selection of second hand & rare UFO books. We also stock posters, badges and a large assortment of UFOlogical memorabilia.

Overseas enquiries welcome. For a FREE catalogue send a large S.A.E. to:

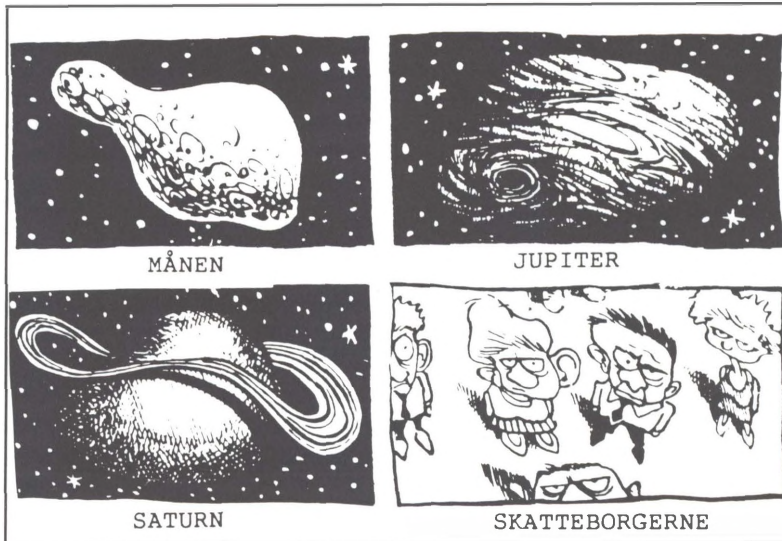
UFORIA, 1 Woodhall Drive,
Batley, West Yorkshire,
England, WF17 7SW

Or phone: UFO - LINE 0898 881 907

Det blinde rumteleskop?

AF OLE
HENNINGSEN

De første optagelser fra Hubble Space Telescope svarede ikke helt til forventningerne!
Tegning: Sky & Telescope

Som det er fremgået af dagspressen i det forgangne år, har der været store problemer med det kostbare Hubble-rumteleskop, som astronomer verden over havde sat deres lid til mht. fremskaffelsen af de hidtil skarpeste billeder fra rummets fjerneste dybder.

Den udbredte skuffelse har resulteret i humoristiske og bidste kommentarer først og fremmest i astronomiske kredse. I et amerikansk tidsskrift brugte man overskriften „Hubble-trouble?“. Humoren har måske været knapt så fremtrædende hos skatteborgerne, som over en årrække har stået for udgiften på mellem 1,5 og 2 milliarder dollars.

Problemer med myg

Rumteleskopets opsendelsesplan blev i sin tid forsinket i adskillige uger af nogle myg. Man turde ikke opsende dette fintfølede instrument, før der var gjort kål på de ubudne gæster. Dette var formentlig kun et mindre problem i forhold til, hvad man opdagede efter opsendelsen med rumfærgen Discovery den 24. april 1990.

Det er en kraftig, optisk fejl, en såkaldt sfærisk aberration, der ødelægger skarpheden over hele billedfeltet. Teleskopet har indbygget visse mekanismer, der kan rette op på sådanne problemer. Men i dette tilfælde viste fejlen sig at være for stor til, at den uden videre kunne rettes via fjernstyring fra Jorden. På et tidspunkt - formentlig i begyndelsen af 1993 - vil astronauter fra en rumfærge ud-

skifte de defekte dele og forsøge at rette fejlene.

Fejlen fundet i 1981

Ifølge oplysninger i Washington Post blev den tekniske fejl fundet allerede i 1981. Fabrikanten troede dog mere på målinger, der senere blev foretaget med, hvad man anså for bedre måleapparatur. Disse oplysninger indgår naturligvis også i de undersøgelser, som NASA er i gang med for at kunne placere ansvaret for de røde ører.

Med det kostbare rumteleskop havde man håbet „at kunne kigge til universets kant“. Heldigvis er det slet ikke umuligt at få rimelige resultater ned fra Hubble-teleskopet. Man har faktisk modtaget glimrende optagelser af astronomiske objekter, der ligger tættere på Jorden og derfor også er mere lysstærke. Det er nemlig nødvendigt at anvende optagelser af lysstærke objekter eller kraftigt forlænge belysningstiden, hvis man skal have videnskabeligt udbytte af optagelserne.

Gode rekonstruerede optagelser

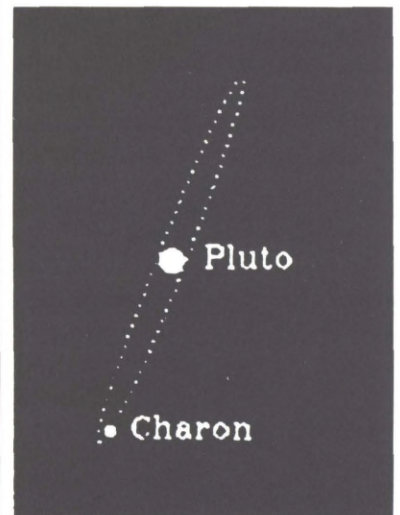
Man har nu studeret visse af rumteleskopets fejl så nøje, at man rent matematisk vha. korrigerende computerprogrammer så at sige kan rekonstruere de uskarpe billeder og gøre dem skarpere. Med denne teknik har man allerede fået meget fine optagelser fra rumteleskopet. Man har f.eks. observeret de centrale dele af en ga-

lakse i 40 millioner lysårs afstand fra Jorden. Tætheden af stjerner på dette sted er 400 gange højere end tidligere antaget. Astronomerne må måske til at revurdere deres opfattelse af stjernernes fordeling i galakserne.

Nyt fra Pluto

Pluto er den yderste planet i vort solsystem, den niende planet, og den eneste der endnu ikke har haft besøg fra Jorden i form af et forbigående rumfartøj med turistkameraet parat.

Pluto er lidt anderledes end de fleste andre planeter. Banen hælder mere og er mere elliptisk end de øvrige planeters, ligesom størrelsen heller ikke er imponerende. Den er nemlig mindre end vor egen Måne. For 12 år siden fandt man vha. jordbaserede observationer ud af, at Pluto selv havde en ledsager, månen Charon. Charon er halvt så stor som Pluto. Derfor har man af og til kaldt Pluto for en „dobbeltplanet“. Denne størrelse på en måne i relation til moderplaneten er enestående og kendes ikke andre steder i vort planetsystem.

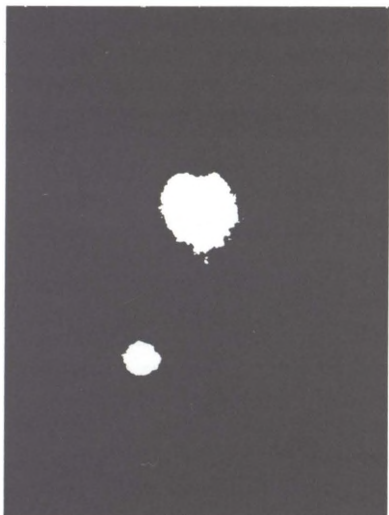
Pluto er i øjeblikket omkring 4,5 billioner km fra Jorden, hvilket er noget af det tætteste, vi kommer i løbet af Plutos 249-årige omløbstid om Solen.

Det er usædvanlig svært at lave gode optagelser af Pluto og Charon fra jordbaserede teleskoper pga. den meget lille afstand mellem de to himmellegemer. Med Hubble-teleskopets FOC-kamera (Faint Object Camera) har man forsøgt sig med flot resultat.

Skematisk gengivelse af Charons bane omkring Pluto.
Tegning: The ESA FOC Commissioning Team

Vellykket langtidsoptagelse

Det er samtidig den første langtidsoptagelse fra teleskopet af et mål, der bevæger sig. Det er derfor nødvendigt at programmere rumteleskopet til at fokusere på Pluto i sin bane om Solen, samtidig med at teleskopet skal holdes nøjagtigt på plads i sin bane om Jorden, der samtidig, også har sin egen bane om Solen at passe.

Den heldige optagelse blev lavet, da Charon - set fra teleskopet - var længst fra Pluto. Charons bane ligger omkring 20.000 km fra Pluto - en afstand der kun er ca. halvanden gange Jordens diameter. Pga. teleskopets fokuseringsproblemer har man desværre ikke kunnet observere detaljer på planetens overflade.

Yderligere observationer af Pluto og Charon fra Hubble Space Telescope kan forhåbentlig være med til at give astronomerne bedre kort på hånden, når de forsøger at give bud på dannelsen af og udviklingen på denne vor hidtil fjerneste planet og dens måne.

Kig på himlen

Merkur, som er den inderste planet i vores solsystem, kan mange gange være vanskelig at finde. Merkur kan (når den er synlig) ses som enten aften- eller morgenstjerne. I dagene omkring den 25. juli er der gode muligheder for at observere planeten, der i disse dage vil gå ned 45 min. efter Solen.

Venus vil til midten af juli være at finde som aftenstjerne. Den 13. juni er planeten længst øst for Solen, og vil da gå ned 2 timer og 45 min. efter solnedgang. I en kikkert kan man følge med i Venus' faser.

Mars vil kunne ses som en svagt, rødtligt lysende stjerne indtil september. Den 14. juni vil Mars være i konjunktion med Jupiter, hvilket vil sige, at Mars og Jupiter set fra Jorden står tæt sammen. Enkelte videnskabsmænd mener stadig, at konklusionen, der udelukker liv på Mars, blev draget lidt for hurtigt. I oktober 1990 mødtes en række videnskabsmænd fra USA, Sovjetunionen og Europa i Florida for at diskutere teorierne om liv på Mars. Der er i øjeblikket tre teorier: der er ikke og har aldrig været nogen form for liv; der eksisterer visse mikroorganismer på planeten; der har været liv

på Mars, men det er nu udslettet.

Jupiter går midt i juli fra Krebsen ind i Løven. Fra begyndelsen af juli vil den være for tæt på Solen til at kunne iagttages, men indtil da kan vi stadig se solsystemets største planet.

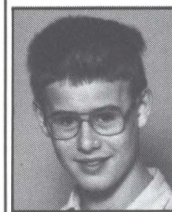
Saturn kommer i opposition i slutningen af juli, hvor den er at finde i stjernebilledet Stenbukken. I en større kikkert kan man se Saturns ringe. Saturn lyser med et kraftigt gult lys.

Uranus kommer i opposition den 4. juli, hvor den kl. 12.00 vil være at finde ca. 11° over horisonten. Det kræver dog gode vejrforhold og en god portion held at se denne planet.

Månen bliver halvskyggeformørket den 27. juni og den 26. juli. Ingen af datoerne kan formørkelsen ses fra Danmark.

Stjerneskydsværmen Perseiderne er igen aktiv fra slutningen af juli. Der vil under gode forhold være mulighed for at se op til 50 meteoror pr. time. (Det som astronomerne kalder ZHR, zenithal hourly rate) Udstålingsradianten ligger i stjernebilledet Perseus. Udstrålingsradianten eller radianten er det område på himlen, som meteorerne tilsyneladende stråler ud fra.

AF KIM HORSEVAD

Hidtil bedste astronomiske optagelse fra Jorden af planeten Pluto og månen Charon.

Foto: Canada-France-Hawaii Telescope

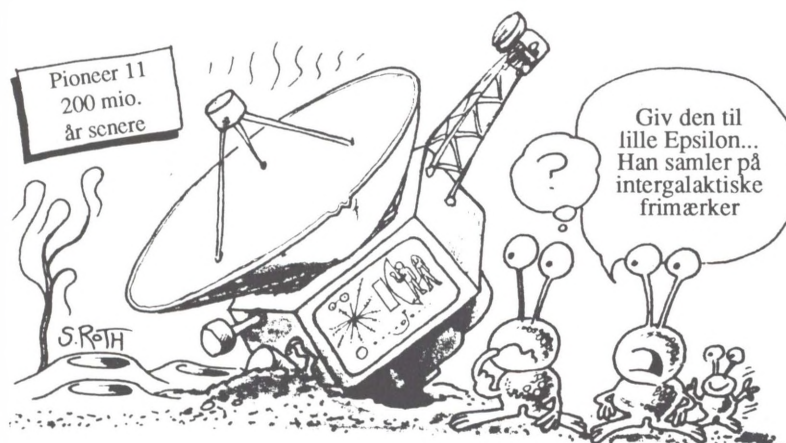
Hørehæmmede rumsonder

Pioneer 11, som er en af de ældste fungerende rumsonder, har haft problemer med at kommunikere med NASA. Besværet skyldes en fejlfunktion i en antenneomskifter. Pioneer 11 er udstyret med flere antenner, og det er den højfølsomme antenne, der for øjeblikket er ude af funktion. NASA har dog stadig kontakt med den

„hørehæmmede“ rumsonde. NASA bruger sit DSN (deep space network) system, hvormed der sendes instruktioner til Pioneer. Også på den forholdsvis nye rumsonde, Ulysses, er der problemer med antennen. NASA regner dog med at fejlen her kan rettes.

Kim Horsevad

Optagelse af Pluto (midt i billedet) samt Charon fra Hubble Space telescope. Foto: The ESA FOC Commissioning Team

Så stor som en fodboldbane!

AF RICHARD
SIGISMOND

Der er nok dem, der vil mene, at ufologien ikke er nær så dårligt stillet, som mangelen på hårde beviser i første omgang lader antyde. Da der nu mangler beviser, må de, der forsker i dette vanskelige emne, fæste lid til vidneudsagn. Vi håber dog, at denne tilstand blot er forbigående, for der er noget, der tyder på, at hvis der var en større villighed til at foretage en rigtig professionel tilnærmelse til emnet, ville de „hårde beviser“ hurtigt dukke op.

Værdien af menneskelige vidneudsagn

Det at være afhængig af menneskelige vidneudsagn er ikke enestående for ufo-forskningen. Denne mangel bør ikke automatisk stemple hverken de, der forsker i ufo-fænomenet, eller vidnerne som løgnere. Det store behov for at indsamle vidneudsagn og vurdere deres troværdighed er fælles for mange fag og erhverv. Sociologi, psykologi, psykiatri, efterretningsvirksomhed, historie, regeringsadministration og selvfølgelig hele retssystemet er afhængige af vidneudsagn. Mange vigtige beslutninger er truffet som følge af menneskelige vidneudsagn. Manglen på hårde beviser har ofte været brugt af de største kritikere som et bevis på, at ufo-fænomenet ikke er en videnskabelig undersøgelse værd.

Jeg mener ikke, at dette argument kan forsvares rent videnskabeligt. For alle disse data, der er indsamlet i form af tusindvis af rapporter fra hele verden, tyder helt klart på det modsatte. Alt dette betyder, at vi på nuværende tidspunkt hellere må se alle informationerne ud fra en socialvidenskabelig synsvinkel. Ved at gøre det lader vi antyde, at fænomenet er virkeligt.

Et virkeligt, men usædvanligt fysisk fænomen?

Mange spørger, om vi står overfor et virkeligt, men usædvanligt fysisk fæ-

nomen. Eller om de uforklarede, troværdige ufo-rapporter blot er et interessant produkt af frygt, usikkerhed eller drømme, projiceret over i den moderne rumalders forklædning. Udtrykt mere enkelt: Hvor stor er muligheden for, at vi har med noget at gøre, der ligger uden for vidnets psyke? (Red. bemærkning: Måske ville en og anden sige „vidnerne“, da der i mange tilfælde er tale om to eller flere vidner. Det lyder højst usandsynligt, at adskillige vidner med vidt forskellige psykologiske baggrunde eller „bristepunkter“ ville opleve det samme, hvis det var noget, der foregik inden i deres psyke).

Hvordan kan vi afgøre, om det er en objektiv fysisk usædvanlighed, der skaber de stimuli, som vidnerne reagerer på, når vi har så få fysiske beviser at fæste vores lid til? De fysiske videnskaber kan helt sikkert hjælpe, men hvad med de sociale videnskaber?

De følgende tilfælde, som forfatteren har undersøgt, illustrerer det der lige er omtalt. På trods af de store forskelle, der er mellem vidnerne, er der mange ligheder mellem beretningerne.

Gigantiske, orange ufoer

De tilfælde, der kort omtales her, er forfatteren blevet opmærksom på i de seneste år. De er ikke omhyggeligt udvalgt fra ufo-litteraturen for at udgøre et bevis, men er derimod gennem de seneste år dukket op hver for sig og uafhængigt af hinanden. Mens man let kunne finde mange flere og lignende tilfælde, der i litteraturen er sammenholdt, er disse aldrig blevet sammenlignet før. Denne præsentation har et dobbelt formål: at illustrere de sociologiske faktorer og fremlægge et nyt og muligvis vigtigt materiale.

På en måde repræsenterer disse tilfælde „noget usædvanligt inden for noget usædvanligt“. Der tales om gigantiske, orange diskosser på størrelse med fodboldbaner; tingester, der var så store og så afvigende fra, hvorledes vidnerne forventede, at et ufo „skulle

se ud“, at nogle af de forskræmte observatører, for at bruge deres egne ord, var for „forvirrede“ til at tale om dem.

Selv om alle disse særlige tilfælde fandt sted inden for USAs grænser, er de spredt over et stort område, der spænder fra Maine til New Mexico og Montana. Omgivelserne spænder lige fra en lille by i New England til de nordlige bjerge i det centrale Montana, fra en af de største byer i Vesten til de tyndt befolkede, gølge og isolerede områder i det nordvestlige New Mexico, hvor Jicarilla Apache indianerne bor.

Selv om det i alle tilfælde drejer sig om amerikanske lokaliteter, repræsenterer vidnerne ikke desto mindre flere forskellige kulturer. Der er store forskelle på deres idealer, normer, mål, holdninger, moral, tabuer og religion. Alligevel taler alle vidnerne om at have set enorme, orange, flyvende diskosser.

Anvendte principper

Når vi betragter den store mængde vidneudsagn, der drejer sig om ufoer ud fra et sociologisk synspunkt, vil vi opdage, at de udviser visse karakteristiske træk, som vi ville forvente af et objektivt, virkeligt fænomen. Der er en erfaring inden for de sociologiske videnskaber, der er relevant her: Når man bliver konfronteret med rapporter om usædvanlige og forvirrende fænomener, skal man være opmærksom på, at hændelser, der højst sandsynligt finder sted uden for fatteevnen, finder sted overalt, hvor der kommer lignende rapporter fra mange enkeltpersoner fra forskellige kulturer, geografiske områder og på forskellige tidspunkter.

Vi bør se på både antallet af rapporter og de kulturelle, religiøse, etniske og ideologiske forskelle og den geografiske udbredelse. Vi må også erindre, at vi skal se på observationens varighed. Hvis vores data så opfylder disse strenge krav, vil vores grundsatninger, der er baseret på mange studier og

analyser af den menneskelige adfærd, vise, at vi godt kan gå videre med den hypotese, at en fælles og ekstern stimulus har påvirket disse mange ens svar.

Hvis vi anvender ovennævnte princip ved indsamlingen og undersøgelsen af blot en lille del af de ufo-rapporter, der er dukket op gennem de sidste 40 år, vil vi hurtigt opdage, at det drejer sig om tusinder af rapporter, der inden for visse parametre har mange og betydelige ligheder. Vi vil også opdage, at de vidner, der kommer med disse rapporter, taler til os fra hele kloden. De taler til os fra de mest isolerede egne og fra storbyerne, fra de moderne industrialiserede lande såvel som fra ulandene. De er katolikker, og de er protestanter, muslimer og jøder, kommunister og kapitalister, konservative og liberale, universitetsuddannede og analfabeter, velhavende og fattige. Deres beretninger er ofte fulde af gentagelser, så ens er de.

Vores data opfylder faktisk vores kriterier fuldt ud. Vi er på denne måde ikke blot pålagt nogle videnskabelige principper, men også en fælles logik, så vi ikke uden videre affærdiger visse data som irrelevante, men tilstræber at gøre vores bedste i udforskningen af ufo-fænomenet ud fra den forudsætning, at der er stor sandsynlighed for, at ufo-observatørene faktisk har set det, de så hårdnakket påstår.

Tilfælde nr. 1.

Type: CE-1

Dato: Midt i september 1979

Tidspunkt: 04.30

Antal observatører: 2

Lokalitet: Sanford, Maine

Søndag den 14. november 1982 bragte WBZ-TV i Boston dokumentarudsendelsen „The UFO Experience“, hvor man brugte noget af det, som både jeg, J. Allen Hynek, John Schuessler, Richard Haines, Bruce Maccabee, Peter Gersten og andre havde skrevet. Kort efter udsendelsen blev jeg ringet op af en ung dame, Holly Travis, en kvik og veltalende gymnasieelev fra Sanford i Maine. Hun havde sikret sig mit telefonnummer i Colorado, fordi hun var meget opsat på at fortælle mig, hvad der for hende og hendes veninde havde været en meget overraskende oplevelse.

Selv om den havde fundet sted tre år tidligere, havde hun så svært ved at tale om hændelsen, at hun besluttede

sig til aldrig at omtale den igen. Nu ville hun blot fortælle den til en, der var interesseret i at høre hendes forbløffende beretning.

Hun og hendes veninde, Debbie LaRose, sov hos hinanden - som det er skik blandt teenagers. De blev pludselig vækket, da Hollys lillebror, der sov i nærheden, talte i søvne. Debbie slog tæpperne til side for at se, hvad klokken var uden at tænde lyset. Den var 04.30.

Få minutter senere stirrede Debbie ud ad vinduet og udbrød, „Holly, se, se!“ De to piger betragtede, hvad Holly senere beskrev som en „kolo-enorm“, klar, orange, rund tingest, hvis underside var meget tydelig, da den langsomt passerede over dem roterende om sin egen akse i omkring 200 meters højde. I denne lave højde kunne de se konturerne i bunden af, hvad der lignede et usædvanligt stort fartøj, „så stort som en fodboldbane“. Det fløj med en hastighed på omkring 15 til 20 km/t.

Pigermefulgte det med øjnene, indtil det langsomt forsvandt ned bag taget på naboens hus. Størrelsen, den ekstremt lave højde og den klare farve gjorde et stærkt indtryk på de unge observatører.

I et brev, som Holly sendte mig, fortæller hun: „Jeg vendte mig mod Debbie og sagde, ‘Ved du, hvad det var, vi lige så?’ og hun svarede, ‘Jeg ved det.’ Vi ville fortælle det til avisen, men vi var for bange og forvirrede, så vi gjorde det aldrig.“

Hollys brug af ordet „forvirret“ er efter min mening meget vigtig. Det er en interessant og forståelig reaktion, der opstod som følge af det, der skete omkring pigerne. Enhver hændelse, der afviger fra de afstukne normer, er ubehagelig, ubekvem og forvirrende. I dette tilfælde blev selv normerne for, hvordan et ufo „skulle“ være, tilsidesat af diskossens usædvanlige størrelse og farve.

Hvis der er nogen, der vil afvise de to pigers vidneudsagn med den begrundelse, at de var unge, naive, og at det var sent på natten, vil det næste tilfælde nok have den modsatte effekt. Den næste rapport kommer direkte fra en militærkilde, der understreger Hollys og Debbies indtryk. (Som udenforstående har jeg bemærket, at teenage vidner, i denne socialpsykologiske undersøgelse såvel som i andre undersøgelser inden for de sociale videnskaber, har bevist, at de er i stand til at fremlægge et lige så klart og

detaljeret vidneudsagn som en hvilken som helst anden noget ældre aldersgruppe).

Tilfælde nr. 2.

Type: CE-1

Dato: 8. november 1975

Tidspunkt: 02.53 (begyndelsestidspunkt)

Varighed: Ikke nævnt, men mindst 10 minutter

Antal observatører: Mange militærpersoner

Lokalitet: Judith Gap, Montana

I efteråret 1975 var de meget følsomme Strategic Air Commands (SAC) baser i de nordlige stater fra Maine til Montana i en periode på omkring to uger plaget af en serie „besøg“ af uidentificerede og altid undvigende objekter. Sagen blev, som så mange andre sager af lignende karakter, holdt uden for offentlighedens søgelys. Under en række Freedom of Information Act (loven om offentlighed i forvaltningen) retsager, der kulminerede i januar 1979, blev de censurerede beretninger om disse hændelser frigivet af forsvarsministeriet.

Den ufo-observation, der har størst interesse for os i denne sammenhæng, var en af de mange, der indløb fra SAC-baserne sidst i 1975. Det drejer sig om en observation af et enormt, orangefarvet, glødende objekt på størrelse med en fodboldbane. Det dalede langsomt ned over en atom-raket-silo ved Judith Gap i Montana, nær Great Falls. Den beskrivelse, som flyvevåbenets personale gav af diskossen, ligner den som de unge piger i Sanford, Maine, gav.

Oplysningerne frigivet under Freedom of Information Act sagen i januar 1979, drejer sig om nogle observationer af ufoer, der hjemsøgte vore atomvåbenlagre. Den gigantiske, orange diskos omtales dog ikke. De oplysninger, der følger, kommer direkte fra de militærpersoner, der var til stede under observationen. Det lyder ikke særligt sandsynligt, at de to unge piger fra New England skulle have haft kendskab til den slags oplysninger, så de kunne have sat gang i deres fantasi.

I løbet af foråret 1982 mødte jeg flyvevåbenpilot og karriereofficer James Moulton to gange. Han var en af de helikopterpiloter fra Malmstrom, der sammen med andre fra sikkerhedspolitets helikoptertjeneste var

beordret til de missilsiloer, hvor den store diskos blev set. I det følgende bringes detaljerne fra denne bemærkelsesværdige rapport, der stammer direkte fra piloten James Moulton og dokumenterne fra både Malmstrom AFB og NMCC (National Military Command Center), Washington, D.C.

Den 8. november 1975 kl. 02.53 registrerede Malmstrom AFB syv radarmål på den radar, der scannede over området mellem 3.200 og 5.000 meters højde. På samme tidspunkt så nogle vidner lysene på himlen og hørte en støj meget lig med jetstøj. Ifølge FAA var der ingen jettfly inden for en radius af 200 km. Objekterne blev fulgt på radaren, mens de fløj over Lewiston, Montana, med en så lav hastighed som 12 km/t.

Kl. 02.54, et minut senere, beordrede NORAD to hurtigtgående F-106 jagere på vingerne. De var i luften i løbet af kun tre minutter, kl. 02.57. Personalet på Malmstrom og adskillige SAC-baserrapporterede på samme tidspunkt lys og lyd, der lød som motorstøj.

Missile Command Post rapporterede derefter, at sikkerhedsbestemmelserne ved missilsiloerne blev krænket, og Security Alert Teams (SAT) blev straks alarmeret af affyringskontrolløfteren, der bad dem foretage en undersøgelse. Command Post modtog kort efter over radioen en meddelelse fra SAT-teamet om, at en enorm diskos, der var på størrelse med en fodboldbane og udsendte et klart, orange lys, svævede over en af missilsiloerne! SAT-teamet nærmede sig, men stoppede kort før de kom ind under det frygtindgydende objekt. Flypilot Moulton fortalte mig, at lyset fra diskossen var „kraftigere end sollyset“, et imponerende syn i efterårsnatten. Der blev slået alarm på basen.

Da de to hurtigtgående F-106 jagere nærmede sig missilbasen i en højde af 4.000 m på grund af bjergene, slukkede diskossen pludselig sit lys. Da jettflyene havde cirklet et par gange og derefter fløj bort, tændte diskossen igen sit intense lys! SAT-teamet så de cirkelende jettfly, og hvordan objektet reagerede på flyene. Da sikkerhedspolitiets helikoptere nærmede sig missilbasen, begyndte den enorme, orange diskos at stige, og da den kom op i ca. 300 meters højde, kunne NORAD igen se den på radaren, hvorfra den forsvandt i 70.000 meters højde.

Personalet fra flyvevåbenet fortalte mig, at dagen efter blev det atomare missil, der var blevet „undersøgt“ af

den mærkelige gæst, omhyggeligt eftertset af personalet på Malmstrom. Der blev gjort meget ud af at undersøge måloplysningerne i missilets computersystem. Moulton fandt ret hurtigt ud af, at inden for en uge blev først måloplysningerne udskiftet og derefter hele missilet. Da han spurgte om, hvorfor man gjorde alt dette, fik han blot at vide: „Vi stoler ikke på 'dem'.“

Tilfælde nr. 3.

Type: NL - CE-1

Dato: 28. marts 1978

Tidspunkt: Midnat - 01.30

Varighed: 1,5 time

Antal observatører: 3+2

Lokalitet: Denver, Colorado

I dette tilfælde bevæger vi os fra Montanas bjerge til byen Denver; fra et høj-teknologisk militærområde til en stille villavej i en storby. Og mere vigtigt: Vi bevæger os fra et strengt disciplineret militært samfund til en verden af midaldrende, amerikanske middelklasseborgere. Men rapporterne om de enorme, orange objekter er stort set de samme.

„Det var tæt ved midnat den 28. marts 1978, da min fætter og hans kone satte mig af uden for mit hjem. Jeg vil ikke oplyse hans navn, for da jeg stod ud af bilen og så, hvad jeg troede var tre uf'er, stod de også ud og så op, og da de så det samme som jeg, beordrede han sin kone ind i bilen igen, hvorefter de hurtigt kørte bort og lod mig selv klare dette ukendte, som jeg bedst kunne!

Jeg tilkaldte straks en ven og nabo, der bor lige på den anden side af gaden, og Jim Dawson, også en af mine venner, der bor et par huse længere mod nord. Vi sad alle tre på naboens græsplæne denne klare, kolde nat og betragtede de klare, orange 'unaturligt store måner' i mindst halvanden time. I dette tidsrum bevægede de sig ikke. Omkring kl. 01.30 brød de formationen, og det til højre fløj først mod højre. De to andre bevægede sig ikke de næste par minutter, hvorefter de begyndte at bevæge sig, og alle tre steg op mod himlen i forskellige retninger. I starten bevægede de sig langsomt... så så det ud, som om de satte farten op og forsvandt.“

Sådan begynder den skriftlige beretning, som Irene Bigelow har sendt. Under et interview, jeg foretog, beskrev hun de tre enorme, orange dis-

kosser som værende mindst dobbelt så store som hendes garagedør. Irene Bigelow er teknisk assistent i et arkitekt- og ingeniørfirma. Hendes mand, der lige har trukket sig tilbage, var chef for Denver City Police Corps.

Irene Bigelow, der er en klart tænkende kvinde, er både overrasket og skuffet over den opførsel, som de fleste andre vidner udviste. Hendes ene nabo forbød hende at sætte sit navn i forbindelse med observationen af frygt for, at det ville skade hans position inden for kirken. Hendes fætter og hans kone ville ikke blive for at se objekterne, men flygtede nærmest i frygt. Hendes anden nabo, Jim Dawson, der er en yngre mand, er meget mere modig, for han var den eneste i gruppen, udover Irene Bigelow, der offentligt fortalte om observationen. Rent privat ville de andre dog godt kendes ved hændelsen. Frygt og frygten for latterliggørelse, får i almindelighed folk til at holde mund.

Tilfælde nr. 4.

(Red. bemærkning: Som sådan er dette ikke ét tilfælde, men en kort beretning, der er skrevet ud fra flere enslydende beretninger, der illustrerer og underbygger det tema, som Sigismund omtaler i denne artikel. Tilfældene illustrerer også ret godt, hvor stort et område den seriøse uf-o-forsker må spænde over, hvis han vil spore det drilske uf-o-fænomen).

At komme gennem Jicarillo Apache Reservatets golde områder med en af stammens politibetjente som chauffør er ikke en oplevelse, man uden videre glemmer. Betjentens fulde kontrol over det 4-hjulstrukne køretøj er beundringsværdig, alt imens det urørte terræn hurtigt passerer forbi. Vi brugte det meste af dagen til at lede efter nogle indianere, som vi vidste havde set en meget stor, orange farvet, lysende diskos, og et cylindrisk eller cigarformet, sølvagtigt objekt. Da dagen var gået, syntes vi, at eftersøgningen havde båret frugt.

Hvad der virkelig har stor betydning i denne korte beretning, er den kendsgerning, at til trods for at jicarellaerne lever isoleret fra hovedstrømningerne i den dominerende amerikanske kultur, af viger deres beretning kun meget lidt fra de beretninger, vi får fra observatører i Vermont, North Carolina, Montana, Denver eller Maine.

Under denne søgning gennem indianerterritoriet stod det hurtigt klart

for mig, at denne stamme modtog enhver fremmed med en forsigtig mistænksomhed. Det var især meget tydeligt blandt stammens medlemmer dybt inde i reservatet. Min tilstedeværelse i selskab med en respekteret og velkendt stammebetjent smeltede dog langsomt deres oprindelige kølighed.

Da jicarilla-apacherne fortalte deres beretninger, der også omfattede rapporter om enorme, glødende, orange-farvede diskosser, trådte kulturforskellene mellem disse mennesker og Holly Travis' og Debbie LaRoses amerikanske teenage-kultur, Irene Bigelows middelklasseverden og den militære verdens karriereofficer - som James Moulton - med avancerede computere og hurtigtgående jettfly meget tydeligt frem.

Ligheden mellem jicarillaernes beretninger og de beretninger, der kom fra de andre amerikanske kulturgrupper er også meget tydelig. De samme ligheder kan spores overalt, ligegyldigt hvor rapporten end kommer fra.

Et problem for denne tidsalder (enestående i relation til fortiden, men helt sikkert ikke, efter hvad vi forventer af fremtiden) er, at med massemediernes voksende udbredelse vil vi dagligt blive konfronteret med en konstant og meget varieret informationsstrøm, der dog oftest vil have en meget ubestemmelig sandhedsgrad.

At udskille signalet fra støjen er ikke så let, og især ikke når det drejer sig om rapporter om usædvanlige fænomener - og ufo-fænomenet er et af dem, der hører til i denne kategori.

Inden for ufo-området er alle oplysninger et resultat af menneskelige vidneudsagn - observatøernes beretninger. Beretningernes troværdighed er et problem for både kritikere og tilhængere af ufologien. Inden for de sociale videnskaber har man en metode til bestemmelse af et vidneudsagns mulige værdi, et værktøj der gør det muligt at finde ud af, hvilke informationer det er værd at forfølge. Med denne artikel har jeg forsøgt at fremlægge denne metode.

KILDE: International UFO Reporter, 2457 West Peterson Avenue, Chicago, Illinois 60659, USA.

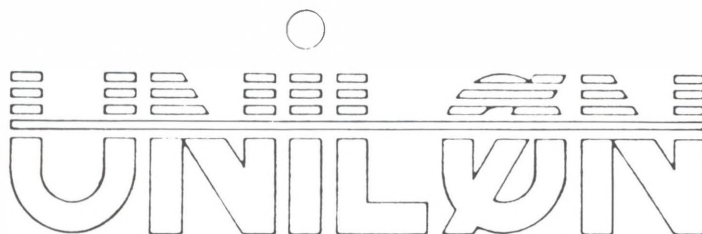
OVERSÆTTELSE: Flemming Rasmussen

BEARBEJDELSE: Kim Møller Hansen

eneste

DANMARKS PROFESSIONELLE EDB-LØNSYSTEM

til Bygge- og Anlægsvirksomhed
Transport, Installation og Industri

Alle akkordformer, automatisk forskuds- og overskudsberregning, mange tillægs- og fradragsordninger, lønfordeling, statistikker, redegørelser, alle Sh- og ferieordninger, faktureringsgrundlag, overførsel til/fra andre edb-systemer, enkel gageadministration.

Rekvirer brochure og reference-liste hos:

Inter Cos

Tlf. 47 38 04 48

Unix • Olivetti • IBM • Texas Instruments • NCR • Motorola

Mød andre ufo-interesserede

SUFOIs bomærke kan købes som et meget flot emblem til at sætte på jakken. Emblemet er i guldsmedekvalitet og leveres som nål. Køb dit emblem nu og kom i snak med andre ufo-interesserede. Prisen er kun kr. 35,00

Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk at lægge kr. 12,00 til beløbet til dækning af vores portoudgifter.

Læser du engelsk?

George Terence Meaden:

The circles Effect and Its Mysteries
Dette er en meget flot bog om de mystiske cirkler i Sydengland. Mange beretninger samt teorier om cirklernes oprindelse. Bogens oplysninger er opdaterede. Bogen er på 116 sider, indbundet og rigt illustreret. Kr. 198,00

John Michell: **Phenomena.**

A Book of Wonders

Bogen for alle, som kan lide mysterier. Et væld af beretninger om mystisk nedfald fra himlen, alfer, spøgelse, teleportation, mystiske dyr m.m. Bogen er på 128 sider og illustreret. Kr. 78,00

Bøgerne bestilles ved at indbetale det samlede beløb plus kr. 12,00 (ekspe-dition/porto) på giro 9 11 77 25, SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte. Husk at skrive på modtagerdelen, hvad der bestilles.

Ring til SUFOI

Information:
86 28 90 61

Alarmcentral:
86 54 21 21

Foredrag:
86 80 13 15

Flyvende ubåd i Østersøen?

Af Ole Henningsen

Pludselig var der uro i vandet, og et ubådslignende fartøj kom op til overfladen. Der blev tændt et par raketmotorer på fartøjet, som hurtigt forsvandt i himmelrummet med stor fart.

Sådan lyder i korthed den fantastiske beretning fra kaptajn Nordberg på sejl båden »Ocean Force«, hjemmehørende i Fiskebackshamn.

Sådanne beretninger er med mellemrum dukket op i UFO-pressen verden over. Men denne utrolige historie er imidlertid helt ny og stammer fra vore hjemlige farvande. Beretningen fortælles af svenskeren Anders G. Magnusson i tidsskriftet SAF-Bulletin nr. 6/1990.

Sejl båden »Ocean Force« befandt sig torsdag den 26. juli 1990 ca. 70 sømil øst for Møn med kurs mod Rønne på Bornholm. Båden havde tidligt om morgenen forladt Klintholm havn og deltog sammen med andre både i sejladsen »Sailing for Peace« og havde Bornholm som mål.

Klokken var 04.35, da bådens ekkolod viste, at noget stort pludselig passerede under kølen og var på vej mod overfladen. Fra en større yacht i nærheden lød også en advarsel over højttaleren om at passe på, da en ubåd tilsyneladende var i færd med at dykke ud.

Havet omkring sejlerne var i oprør, og et fartøj dukkede op af vandet. Det lignede ikke en sædvanlig ubåd, men havde et slankt stålskrog med høj overbygning bagerst. Hurtigt blev et par raketmotorer tændt, og det store projektillignende fartøj hævede sig op i luften og forsvandt ud af syne med et drøn som et stykke fyrværkeri. Kort efter kom en F-14 jager samt et NATO-orlogsfartøj til stede. Fartøjet drejede bi, og kaptajn Nordberg fra »Ocean Force« fik fra orlogsfartøjet bekræftet, at den »flyvende ubåd« hverken stammede fra NATO- eller Warszawapagt-landene. Indrømmet – denne beretning lyder mest som en skipperskrøne, men vi har nu alligevel valgt at lade vore læsere få kendskab til beretningen, som den i øjeblikket foreligger for os.

Men hvis beretningen skal tages for pålydende, er det synd, at der tilsyneladende ikke har været bare én enkelt vågen sejler med et kamera indenfor rækkevidde. Og det er da også ét af flere svage punkter ved hele denne historie.

SUFOI's Rapportcentral har foreløbig ikke fra denne dato modtaget andre oplysninger, der kan bekræfte hændelsens forløb.

Vi forsøger imidlertid at fremskaffe yderligere detaljer om sagen til et af de kommende numre af UFO-NYT, ligesom vi vil være glade for kommentarer og hjælp fra vore læsere. □